

DENGÊ KURDISTAN

BIJÎ KURDISTAN A AZAD Û DEMOKRATIK

Sal: 26 Tarîx :Berfanbar 2017 Hejmar: 24

**EKİM DEVRİMİNİN
100. YILINI
SELAMLIYORUZ**

KKP

ORGANA WEŞANA NAVENDÎ A PARTIYA KOMUNIST A KURDISTAN

MARAŞ KATLIAMINI

ROBOSKİ KATLIAMINI

19 ARALIK HAYATA DÖNÜŞKATLIAMINI

UNUTMADIK

DENGÊ KURDISTAN

Yazışma Adresi: Mehmet Yasar Neugasse 4 6340 Baar / Schweiz

E-Mail: dengekurdistan@outlook.com

İÇİNDEKİLER

■ SUNUŞ	04 - 07
■ BİR YILI GERİDE BIRAKIRKEN / HÜSEYİN İŞLİ	08 - 10
■ KKP EYLÜL PLENUMU SONUÇLARI	11 - 15
■ 100. YILINDA EKİM DEVRİMİ / HÜSEYİN İŞLİ	16 - 23
■ İSPANYA KOMÜNİST PARTİSİ'NİN 20. KONGRESİ TARİHİ KARARLAR ALDI	24 - 25
■ HÜSEYİN ELMAS'I ANARKEN	26 -29
■ ÖZGÜR EMEKÇİ KADINLAR PLATFORMU OLARAK ARTIK ALANLARDAYIZ	30
■ DANS ETMEDİĞİM DEVRİM DEVRİM DEĞİLDİR! ...	31
■ KENDİ GÜCÜNE GÜVENMEK	32 - 33
■ MÜFTÜLÜK YASASINA HAYIR / DERİN GÜR	34

SUNUŞ

Ağustos sayımız ağırlıkla 8. Kongre belgelerini içeriyordu. Bu sayımızda en başta MK Eylül plenumu sonuçlarına yer veriyoruz. Plenum kararları 8. Kongre kararlarıyla uyumlu olarak partimizin yöneldiği örgütlenme hedeflerini gösteriyor. Parti örgütlerimizin ve üyelerimizin örgütsel ve pratik adımlar konusunda takip edeceği hat plenum sonuçlarında net biçimde yer alıyor.

KKP Merkez Komitesi Kasım ayı içerisinde toplanarak partimizin plenumdan bu yana yaptığı etkinlikleri, alınan kararların ne oranda yerine getirildiğini ve önümüzdeki birkaç ayın çalışma programını tartıştı; yeni kararlar aldı. Ele alınan konulardan biri yayın konusuydu. Partinin yayın politikası burjuvaziden ve TC devletinin yasalarından bağımsız, illegal parti yayıncılığını canlandırmayı esas alıyor. Bunun iki ayağı bulunuyor: Biri, dijital teknolojinin imkanlarıyla İnternet yayıncılığını geliştirmek; diğeri basılı Denge Kürdistan'ı çoğaltmak, dağıtmak, parti içi çalışmalarda ve emekçi kitlelerin siyasal eğitiminde basılı DK üzerinde eğitim çalışmalarını organize etmektir. Bunun yanısıra yasal yayın çıkarmak için gerekli alt yapının hazırlanması da hedeflerimiz arasındadır. Yasal yayının alt yapısı ülkedeki parti örgütünden başkası değildir. Parti örgütü sağlanmasız yasal yayın çıkarmak örgütsel hedeflerimizle bağdaşmıyor. Gerek yasal, gerek yasadışı faaliyette motor parti örgütüdür; bu yüzden öncelikli hedef olarak ülkede parti örgütünün örülmesi öne konmuştur. Bu konuda atılan adımlar önemli olmakla birlikte henüz gereken düzeyde değil.

Son KKP MK toplantısında yapılan değerlendirmede Denge Kürdistan sitesine yeterli kadar haber, yazı, mektup vs. akışı yapılmadığı ortaya konmuştur. MK toplantısı bütün parti örgütlerine ve üyelerine

DK sitesine yazı yazma, siteyi haber, resim, makale vs ile besleme ve zenginleştirme çağrısı yapıyor. Var olan bütün yazı potansiyeli Denge Kürdistan'a yöneltilmelidir. Her yoldaş, her işçi ve emekçi Denge Kürdistan'ın muhabiri, yazarıdır. Denge Kürdistan sitesine akacak yazı materyali, bize ilerde çıkarılacak yasal yayın için harekete geçirebileceğimiz potansiyeli de gösterecektir. Buldukları alanlarda bütün yoldaşlarımız hemen her gün bir ya da birkaç eylemin içinde yer alıyor. Alanlarda, miting ve yürüyüşlerde, gösterilerde, gecelerde, panellerde vs. yer alan yoldaşlarımız katıldıkları etkinlikleri sosyal medyada paylaşıyorlar. Bu, sevindiricidir. Fakat sosyal medyaya yansıyan eylemlerin onda biri bile henüz Denge Kürdistan'a yansımıyor. Bundan ötürü Kasım ayı MK toplantısı bütün yoldaşlardan Denge Kürdistan'a daha sıkı sahip çıkmalarını talep ediyor.

Geçtiğimiz ayların en önemli olayı Güney Kürdistan'da yapılan bağımsızlık referandumuydu. Halkımız bağımsızlık tercihini referandumda tüm dünyaya net biçimde gösterdi. Bu, Kürdistan tarihine altın harflerle kazılmış bir irade beyanıdır. Türk, İran ve Irak devletlerinin buna yanıtı bütün cephelerden saldırmak oldu. Aralarında anlaşan bu üç sömürgeci devletten Irak ve İran fiilen saldırıya geçtiler. Başta YNK olmak üzere Güney Kürdistan partilerinin bazıları sömürgecilerle anlaşarak ellerindeki mevzileri çarışmaksızın teslim etti; halk saldırıya karşı direnme eğilimini göstermesine rağmen hiçbir parti bu eğilime önderlik etme iradesi göstermedi. Böylece peşmergenin kanıyla elde edilen başta Kerkük olmak üzere bazı şehir ve mıntıklar yeniden Irak'ın ve onun yanında saldırıya katılan İran yanlısı Haşdi Şabi çetelerinin eline geçti.

Bu saldırıya emperyalist devletlerden herhangi bir tepki ve itiraz gelmediği gibi, onların zımni onayı bulunduğu net biçimde ortaya çıktı. “Batılılar bölgede ikinci bir İsrail kurmak çabasındalar” diye yaygara koparan Türk ve İran rejimleri ve her türden şövenistlerin iddialarının anti propagandanın öte bir değeri olmadığı görüldü. Böylece güneydeki halkımız bir kez daha iç ihanetin, anti – Kürt bölge statükosununun kuran ve halen korunmasından yana tavır sergileyen büyük emperyalist güçlerin sessiz onayının ve üç sömürgeci devletin açık saldırganlığının karşısında bazı kazanımlarını kaybetmiş oldu.

Halkımızın uğradığı bu kayıpların üstüne Doğu ve Güney Kürdistan’ın kimi bölgelerini yerle bir eden deprem felaketi eklendi. Kırmanşah, Halepçe ve daha başka bölgeler art arda meydana gelen sarsıntılarla enkaza döndü. Çok sayıda insanımız hayatını kaybetti, yaralandı, evsiz – iaşesiz kaldı. Depremzedeler için toplanan yardımların yerlerine ulaştırılması Güney Kürdistan’a ambargo koyan ve sınır kapılarını yeniden ellerine geçiren Türk, Irak ve İran devletlerince engellendi. 2012 Van depreminde olduğu gibi bu depremde de sosyal medya Türk şövenizminin kin ve nefret haykırışlarıyla dolup taşı. Her türden faşist, ırkçı ve Kürt düşmanları deprem felaketi karşısında duydukları sevinci açıkça kamuoyu ile paylaştılar.

Halkımız felaket üzerine felaketlerle karşılaşırken dünyanın gündemi Amerika’dan esen rüzgarlarla aniden değişti. Trump yönetimi bir yandan uzak doğuda Kore ve Çin sahillerinde Güney Kore ile birlikte bütün zamanların en büyük askeri manevrasını düzenleyerek Kuzey Kore ve Çin Halk Cumhuriyeti’ne gözdağı verirken; öte yandan tantanayla Kudüs’ü İsrail’in başkenti olarak tanyacağını ilan etti.

Halkımız felaket üzerine felaketlerle karşılaşırken dünyanın gündemi Amerika’dan esen rüzgarlarla aniden değişti.

Trump yönetimi bir yandan uzak doğuda Kore ve Çin sahillerinde Güney Kore ile birlikte bütün zamanların en büyük askeri manevrasını düzenleyerek Kuzey Kore ve Çin Halk Cumhuriyeti’ne gözdağı verirken; öte yandan tantanayla Kudüs’ü İsrail’in başkenti olarak tanyacağını ilan etti. Başlı Amerika’daki Rıza Sarraf davasında ve Man adası belgelerinde sergilenen yolsuzluk skandallarıyla dertte olan Erdoğan fırsatı kaçırmadı; hemen İslam Ülkeleri Topluğunu toplantıya çağırdı ve sonuç bildirgesinde İsrail işgali altındaki Doğu Kudüs’ün Filistin’in başkenti olarak tanındığını şamatayla açıkladı. Türkiye ve Kuzey Kürdistan şehirlerinde İsrail ve Amerika karşıtı “Kudüs gösterileri” düzenlendi. Kürdistan’ın onlarca yerleşim yerini yakıp yıkıp harabeye çeviren, çocuk, kadın, ihtiyar demeden sayısız insanımızı katleden Erdoğan İsrail’i Filistin halkına zulmetmekle, Filistinli çocukları katletmekle suçladı. Erdoğan’dan aşağı kalmayan bir ırkçı olan Netanyahu ona derhal Kürt halkına yaptıklarını hatırlatarak cevap verdi. Tıpkı Erdoğan gibi başlı yolsuzluklarla dertte olan ve İsraililerin gösterilerinin hedefi haline gelen Netanyahu Trump’ın açıklaması sayesinde biraz nefes almak imkanına kavuştu. Filistinliler Ortadoğu kazanımı tekrar kaynatmaya başlayan Trump ve Netanyahu’nun girişimi karşısında üçüncü İntifada’yı başlatacaklarını duyurdular. İşgal altındaki Filistin topraklarında, Batı Şeria ve Gazze’de yeniden çatışmalar başladı.yolsuzluk skandallarıyla dertte olan Erdoğan fırsatı kaçırmadı; hemen İslam Ülkeleri Topluğunu toplantıya çağırdı ve sonuç bildirgesinde İsrail işgali altındaki Doğu Kudüs’ün Filistin’in başkenti olarak tanındığını şamatayla açıkladı.

Türk devleti Katar, Somali, Sudan, Güney Kürdistan, Kuzey Kıbrıs ve Rojava’da askeri üsler, garnizonlar bulunduruyor. Erdoğan ve bakanları ağızlarını açtıklarında Afrin’e, Kıbrıs’a, Kandil’e ve Güney Kürdistan’ın öbür bölgelerine “Bir gece ansızın

gelebiliriz” diyerek tehditler savuruyorlar. Suriye iç savaşının ve İŞİD’in sponsorluğunu yapan TC devleti Suriye ile ilgili yapılan Astana ve Cenevre toplantılarının taraflarından birini oluşturuyor.

Libya’da, Suriye’de ve Yemen’de devam eden savaşların ve bu savaşların yol açtığı kayıplarla öteki sonuçların dumanları kısa sürede dinecek gibi görünmüyor. Tam da bu yangının ortasında Trump Amerika’sı ile Putin Rusyası Ortadoğu’da hegemonya kavgasının yeni bir perdesine hazırlanıyor. Putin Mısır, İsrail, Türkiye, Suudi Arabistan ve İran’la ilişkiler geliştiriyor; Suriye iç savaşı ile girdiği Ortadoğu’da artık kalıcı bir emperyalist güç olduğu sinyallerini veriyor. Erdoğan’ın Yeni Türkiye’si de zamanımızın “Büyük Oyun”unda Rusya, İran, Amerika, Avrupa, Suudi Arabistan ve İsrail’le köşe kapmaca oynuyor. Ortadoğu’daki emperyalistler orkestrasının ahenksiz ahengine mehter marşlarıyla dalış yapıyor.

Faşist Erdoğan rejiminin bir yıldan fazla bir zamandır uyguladığı OHAL ve KHK’ler rejimi Kuzey Kürdistan’da en katmerli şiddetle uyguluyor. Ancak baskı Kürdistan’la sınırlı değil. Türkiye’nin tamamı adeta açık hava hapisanesi ve kışlaya dönüşmüş durumda. Kimin ne zaman, hangi bahaneyle hapse atılacağı belli değil. Erdoğan’ın Yeni Türkiye’si dinci gericiliğin, kadın düşmanlığının, toplumsal yaşamda her türlü adi suç ve şiddetin, manevi çürüme ve psikolojik rahatsızlıkların zirve yaptığı bir kaos toplumu haline geldi.

Türk kesimindeki şehirlerde ve öteki yerleşim yerlerinde yaşayan Kürtler, özellikle mevsimlik inşaat ve tarım işçileri ve metropol ve kasabaların belli semt ve mahallelerine yerleşmiş Kürtler, esnaflar sık sık ırkçı, dinci ve faşist linç gruplarının saldırılarına uğruyorlar. Olay mahalline gelen polis ve jandarmalar eksik kalanı tamamlıyor:

Kürtleri yakalayıp cop ve dipçik darbeleri altında cemselere, polis arabalarına doldurup hapse götürüyor.

Aleviler her gün daha artan tehdit ve saldırılarla karşılaşiyor. Malatya, Adıyaman, Manisa, İstanbul ve daha pek çok yerde Alevilerin evleri işaretlendi.

Burjuva cephe Erdoğan rejimine alternatif bir güç yok. Burjuva partilerinin tümü az ya da çok bu rejimin payandaları durumundalar. Legal alanda faaliyet yürüten onlarca Türk sol ve Kürt partileri ise rejimin aksesuarı olmaktan öte gidemeyen tabela partileri halindedir. En büyük Kürt partisi HDP’nin kolu kanadı kırılmış, parti kıpırdayamaz hale getirilmiştir. Milletvekilleri, belediye başkanları ve binlerce üyesi halen hapistedir. Türk devleti bu koşullar altında önümüzdeki Mart’ta yerel, Ekim ayında genel seçimler ve onunla beraber yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimlerine hazırlanıyor. Hatta Erdoğan’ın durumu lehine çevirebileceği bir erken ya da baskın genel seçim ihtimali yedekte tutuluyor.

Nisan ayında şaibeli bir referandumla kabul edilen yeni TC anayasası ile esasen her türlü seçimin hiçbir işlevi kalmamış bulunuyor. Gerek yüksek seçim barajı ve öteki yasal, anayasal engeller; gerekse yürürlükteki OHAL rejimi altında seçimler vasıtasıyla devrimci, hatta demokratik bir seçeneği başarıya ulaştırma şansı yok.

Ama yine de daha şimdiden seçim kulisleri, pazarlıkları vs. başlamış bulunuyor. Partimiz seçimlere ilişkin tavrını yakın zamanda açıklayacaktır; peşinen söylenecek şey ise halklarımızın devrimci alternatifine komediye dönüşmüş burjuva seçimlerinde, burjuva parlamentosu gübrelüğünde ve iğdiş edilmiş öteki kurumları içinde fazla bir alan kalmadığıdır.

Tüm zorluklara, engellemelere rağmen toplumsal muhalefet ayakta, sokaklarda, eylem alanlarındadır. İşçi grevlerinde ve işçilerin öteki direniş türlerinde artış ve kararlılık gözleniyor. Tütün üreticileri gibi küçük üreticiler, köylüler sık sık polis ve jandarmayla karşı karşıya geliyor. KHK'lerle işlerinden atılan öğretmenler ve öteki kamu çalışanları inatla ve cesaretle direniyorlar.

Bütün bu direnişler birbirinden kopuk, bağımsız, kendi işletmesi ya da yerel alanıyla sınırlı olsa da toplamda muazzam bir toplumsal direniş potansiyeline işaret ediyor. Sabırlı ve ısrarlı bir çalışmayla işletmelerde ve sokaklarda yer almak, kökleşmek ve ne zaman patlayacağı önceden öngörülemez olan toplumsal fırtınalara şimdiden hazırlanmak günün en öne çıkan görevidir.

BİR YILI GERİDE BIRAKIRKEN

HÜSEYİN İŞLİ

Biz bir grup yoldaş T.C.'nin Malatya zindanlarında yatarken "Ben cezaevinde de sosyalizmi yaşarım " diyecek kadar daima iyimser olan Mir yoldaşın yolu her zaman ki adresine, cezaevine yine düşmüştü. Mirali yoldaş, daha önce 12 Eylül yıllarında 4 yıl kadar hapis yatmış, 1985'te tahliye edilmiş, ama bu kez KKP operasyonunda yine yakalanmıştı. Yıl 1986. Mirali yoldaş 50'li yaşlarında ve işte yine yanımıza gelmişti. Bizler bir çok yoldaş hemen Mir yoldaşın etrafını sardık. Kısa bir hal hatır sorduktan sonra sorularımıza geçtik: "Sevgili yoldaşımız, anlat bakalım dışarda halklarımızın hali nasıl, partimizin durumu ne, ne yapmak istiyor" diye sordüğümüzda yoldaş aynen şöyle dedi: "Yoldaşlar bildiğiniz gibi bizler zahmetli uğraşlardan sonra dereleri çaylarla birleştirdik, çayları nehire kattık ki ülkemizin bağları bahçeleri sulansın, bolluk bereket gelsin. Nehirin önüne de baraj yaptık ki elektrik üretsin, ülkemizi aydınlatsın. Üzülerek belirtiyim ki cezaevlerinde yatan yoldaşları temsilen katıldığım Şam'daki III. Kongre'de parti içinde bir grubun, sağ reformist bir çizgiye saptığını ve bizlerin hep birlikte kurduğu o barajın trafosuna dinamit koyduğunu gözlemlerim gördüm. Oylar eşitti, benim oyumla dengeli parti lehine değiştirdim, sağ reformist çizgiyi durdurdum. Yoksa TKEP'i fesh edip, TKP'ye katılma kararı aldıracaktı" diye söze başladığında bütün yoldaşlarımız Mir yoldaşın etrafında daha da kenetlenerek okuma yazmayı cezaevinde yoldaşlardan öğrenmiş olan o büyük insanın sınıf sezişiyile anlattıklarını merakla dinledik.

Halklarımıza, davaya ve partimize olan bağlılığın bir gereği olarak zindanlarda, dağlarda, alanlarda, çetin yeraltı koşullarında mücadeleyi sürdürürken on yılları geride bırakan parti üyelerimiz

2016 yılına geldiğimizde Mir yoldaşın tasvir ettiği biçimde "trafoya dinamit koyup, patlatmaya yeltenen" yeni bir tasfiyecilik saldırısıyla karşı karşıya kalacaktı. 1986 yılında KKP Genel Sekreteri sıfatıyla yakalanan şahısın başkçekiciliğindeki tasfiyecilik 2016'da yapılan KKP 7. Kongresine "KKP'yi fesh etme" ve bu şahsın başında bulunduğu legal partiye iltihak etme önerisiyle geliyordu. Yıllar önce KKP'den istifa ettiği ve bir daha da KKP'ye geri dönmediği, hiçbir KKP örgütünde artık görev almadığı halde kendini sırrından sual olunmaz Tanrı yerine koyup halen KKP Genel Sekreteri olduğunu zanneden şahıs partimize musallat olmuş ve partimizi tasfiye etme startını vermişti. Ancak Mir yoldaşın yıllar önce "durun dediği" ve kendilerine geçit vermediği Tanrı arayıcıları 7. Kongre'de KKP'yi fesh etmeyi başaramadılar. Kongrenin ezici çoğunluğu KKP'nin tüzel varlığının devamına karar verdi; yeni bir MK seçti, sabotaj boşa çıkarıldı.

Fakat illâ KKP'yi fesh etmeye ahd etmiş bu şahıs ve yasal partisi uğursuz niyetlerinden vazgeçmemişti. Olağanüstü bir kongrede bu emellerine nail olacaklarını umuyorlardı. Mart 2016'daki 7. Kongre'nin seçtiği Merkez Komitesi 8. Kongreyi olağanüstü toplamaya karar verdi. Mayıs 2017'de 8. Kongre olağanüstü toplandı. KKP'yi fesh etmek isteyen tayfa bu kez biraz daha fazla oy kazandı. Ama çoğunluğu sağlayacak kadar değil. Yapılan bir kaç oylamada azınlıkta kalan sağ oportünist fraksiyon kongrenin birinci günü sonuna doğru MK raporunun oylanmasında da azınlıkta kalınca yelkenleri suya indirdi ve kongreyi terk etti. Partimize kendilerine "Tanrı yoldaşları olsun" dilemek dışında yapacak şey kalmadı.

İşte böylesi bir atmosferde partimizin tarihten silinmesine dur demek için parti içerisinde yoğun bir tartışmanın neticesinde son iki yılda iki genel kongre ve iki genel konferans gerçekleştiren partimizin karşı karşıya olduğu tasfiyecî girişim boşa çıkarıldı. Tasfiyeciler azınlığa düşünce 8. Kongreyi terk ederek kendi kendilerini partimizden tasfiye ettiler. Partimiz 8. Kongre ile yeniden kuruluş amaçlarına dönerek Marksizm - Leninizm ışığında barışçıl ve barışçıl olmayan, yasal ve yasal olmayan bütün mücadele biçimlerini uygulayan komünist partinin gerekliliğinin ve zorunluluğunun altını bir kere daha kalın biçimde çizdi. Ülkemiz Kurdistan gibi ülkelerde somürgeci rejimin yasalına sığınarak ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin verilemeyeceğini bilince çıkardı.

Sekizinci kongremizin parolası olan "Bilinçte ve kavga da daha çok KÜRDİSTANLAŞMA, GENÇLEŞME, KADINLAŞMA, PROLETERLEŞME" konusu en acil örgütsel ihtiyaç durumundadır. Kongremizin bu yöneliminden hareketle her şeyden önce parti kollektivesini yeniden gerçekleştirmek gerektiği; buna uygun olarak kişilerin kendini partinin yerine koyma, bir yoldaşın deyimini ile "herkesin bir cumhuriyet olma" eğilimini ortadan kaldırma ve parti organlarını öne çıkarmanın bizi başarıya götüreceği 2017 yılı boyunca sergilediğimiz mücadele pratiği ile net biçimde kanıtlandı.

Kongre sonrası oluşturulan kadın örgütlenmesi, yayın kurulu, disiplin kurulu vb. kollektif merkezi örgütlenmelerimizle gördük ki bütün imkansızlıklara rağmen parti olarak kol kola girip yürüdüğümüzde her zorluğu kollektif çalışma ve emekle yenebiliriz. Partimizin hafızası olan merkez yayın organımız yıllardır yayın hayatından kaldırılmış; adeta tarihten silinmiş durumdaydı. Yayın kurulumuz KKP'nin merkez yayın organı

DENGÊ KURDISTAN'ı Ağustos ayında yeniden Kürdistan yayın hayatına armağan etti. Bunun yanında KKP internet sitesi ve DENGÊ KURDISTAN dijital ortamda da halklarımızın hizmetine sunuldu. Geceli gündüzlü çalışarak tarihimizle bu gün arasındaki köprüyü yeniden kuran yayın kurulumuza selam olsun.

Ekim devriminin 100'üncü yıl dönümünde partimizin kadın örgütlenmesinin temellerini atan ve başarılı bir Ekim devrimi kutlaması organize eden kadın yoldaşlarımızın gerçekleştirdikleri ilk toplantılarında yaşadıkları coşku, samimiyet ve yoldaşlaşmaları heyecan vericidir. Henüz emekleme döneminde olan kadın örgütlenmesinin başarılı çalışmalarından parti olarak onur duyuyoruz; aldıkları kararları selamlıyoruz. Partimizin "gençleşme"sinin ilk adımları olan gelişmeler sevindiricidir. Gençliğin coşku ve dinamizmini partiye taşıyan genç yoldaşlarımıza yeni bir yıla başlarken "hoş geldiniz yoldaşlar" diyoruz. Başta ülkemiz Kürdistan'da olmak üzere Türkiye'de "ben" merkezci zihniyeti yıkararak kollektif örgütlenme ve davranışı ön plana çıkararak çabalarını yoğunlaştıracaklarına olan inancımızla kendilerini selamlıyoruz.

Ali Rıza Köse ve Köylü Mehmetlerin (Mehmet Ayık) temellerini attıkları küçük üreticilerin direniş ve mücadeleleri başta Semsur (Adıyaman) olmak üzere Kürdistan ve Türkiye'nin değişik kentlerinde yeniden filizlenmiş bulunuyor. Küçük üreticilerin direniş ve mücadelelerine, bunların 70'li yıllarda kırsal kesimde faaliyet yürüten yoldaşlarımızın emeklerinin ürünü olduğunu bilince çıkararak yaklaşmalıyız.

Malatya'da Alevi halkımızın evlerinin işaretlenerek yeniden bir Maraş, Çorum ve Sivas katliamı hazırlığında olduğunu sergileyen somürgeci TC rejimine karşı nasıl davranacağımızı Mustafa Akdenizlerin, Devrimci Alilerin, Elmas kardeşlerin direniş

ve mücadele geleneğinden öğreneceğiz.

Türkiye'de sınıfa bakış açımıza ve yaklaşımımıza İzmir Tarih direnişi çadırlarında abideleşen, idam sehpalarında sınıfın sesi olan 13 Mart kahramanlarımız ve İzmir meydanlarının eylemcisi KKP MK üyesi Tuncay Atmacalar ışık tutuyor.

Bugün ülkemizde örgütlü illegal parti çalışmasının yürütülmesi kahramanlıkların en büyüğüne eşdeğerdir. Bizler biliyoruz ki devrim yolu zordur, çetindir. Yine biliyoruz ki gerektiğinde emekliyerek yürüyüp partimizi başta işçi sınıfı, yoksul köylülük, gençlik ve kadınlarla buluşturup ulusal kurtuluş ve sosyalizme yürüyüşümüzü zaferle taçlandıracağız. Başka da seçeneğimiz yoktur.

Sömürgeci Tayyip Erdoğan rejimi 2017 yılı boyunca Kuzey Kurdistan'da günlerce havadan karadan şehirlerimizi bombalayarak yaşlı - genç demeden binlerce insanımızı katletti. On binlerce halkımız evsiz sokaklarda kaldı. Annelerimiz evlatlarının cenazelerini günlerce sokaklardan kaldıramadı, gençlerimizin cenazeleri Tomalara bağlanarak caddelerde sürüklendi. Güney Kurdistan'da bağımsızlık referandumu yaptınız diye faşist, ırkçı, dünyanın en barbar sömürgeci devletleri Türk, İran ve Irak devletleri kendi aralarında anlaşıp, bağımsız Kurdistanı engellemede bütünleşerek ordularıyla ve para militer kuvvetleriyle başta Kerkük olmak üzere Kurdistanın bir kısmını yeniden işgal ettiler. Bunlardan İran hergün bir kaç gencimizi idam ederek Türk devletiyle Kürtleri öldürmekte yarış içerisinde. Sömürgeci Türk devleti Kuzey ve Güney Kurdistan'da kan dökmekle doymadığı gibi Kurdistanı Rojava'yı işgale hazırlıyor. Bu yıl da maden ocaklarında yüzlerce işimiz emekçimiz katledildi, aydınlarımız KHK'lerle işinden atıldı, insanlarımız açlıkla terbiye ediliyor. Olağan hale getirilen Olağüstü Hal (OHAL) rejimi altında toplum öyle terörize ediliyor ki her gün gün yüzlerce insanımız göz altına

alınıyor, tutuklanıyor, hapse atılıyor. Başta HDP eş başkanları, milletvekilleri ve belediye başkanları olmak üzere binlerce Kürt siyasetçi, gazeteci, yazar, aydın hapiste tutuluyor. Erdoğan rejimi özellikle kadın muhalifler üzerinde katmerli zor estiriyor, kızlarımız otobüslerde dolmuşlarda sokaklarda saçlarından sürüklenilerek dövülüyor, hapsediliyor, öldürülüyor. Bu da yetmiyor 70 yaşında hayatını kaybeden analarımızın mezarlarını saldırılıyor. Hediye ana, Berfo ana gibi analarımız gözaltında kaybettirilen evlatlarının yerleri halen belirsiz mezarlarını göremeden 70'li 80'li yaşlarda aramızdan ayrıldılar. Çocuk yaştaki yüzlerce evladımız sömürgeci Türk devletince katledildi. Sömürgeci güçlerle girilen savaşta yüzlerce peşmerge ve gerillamızı kaybettik.

Savaşçılarımızın halklarımız için girdikleri kahramanlıkları hep saygı ile hatırlayacağız ve kahramanlıklarından öğreneceğiz.

2017 yılında önemli kayıplarımız oldu: Güney Kurdistan'da Kurdistan Komünist Partisi önderi Aziz Muhammet, Goran Hareketi lideri Newşirwan Mustafa ve YNK'nin önderi Mam Celâl'i kaybettik. 2017 yılında güneyde ortaya çıkan gelişmelere dönüp baktığımızda ne kadar değerli önderlerin kaybedildiği anlaşılacaktır. Bütün gelişmeler bize gösteriyor ki ülkemizde ulusal kurtuluş ve sosyalizm uğruna mücadele etmenin olanakları artıyor. Yeter ki bizler Marksizm -Leninizm düşüncesi doğrultusunda "sımsıkı birleşmiş bir avuç insan sıkıca el ele tutarak sarp ve zahmetli bir yolda" yürüyüşümüzü sürdürebek; eksik ve zaaflarımızdan arınarak, işçi ve emekçi kitlelere gidelim. İnanıyorum ki o zaman partimiz KKP'yi layık olduğu yere taşıyacağız.

Bu duygu ve düşüncelerle başta bütün işçi ve emekçiler olmak üzere halklarımızın ve sevgili yoldaşlarımızın 2018 yılını kutluyorum. *Yarınlar ulusal özgürlük ve sosyalizm için savaşanların olacaktır.*

Aralık 2017

KKP EYLÛL PLENUMU SONUÇLARI

KKP Merkez Örgütler Plenumu
KKP Merkez Komitesi, KKP Merkez Disiplin Kurulu, KKP Merkez Yayın Kurulu üyeleri ve yedek üyelerinin katıldığı plenum 16 Eylûl tarihinde aşağıdaki gündemle toplandı.

Gündem:

1. Bir önceki toplantıdan bu yana yürütülen pratik faaliyetlerin değerlendirilmesi
2. Siyasal durum ve yönelişlerimiz
3. Örgütlenme, ülkedeki ilişkilerin durumu
4. Yayın ve WEB siteleri
5. Uluslararası Örgütlerle İlişkiler
6. Kürdistanlı ve Türkiyeli Örgütlerle İlişkiler
7. Kadın örgütlenmesi
8. Yapılacak etkinlikler

Gündemindeki konuları tartışan Plenum aşağıdaki sonuçları kamuoyuna açıklamaya karar verdi:

1. Ulusal özgürlük mücadelesi Kürdistan'ın bütün parçalarında ve diasporadaki halkımız arasında daha da büyüme devam ediyor. Halihazırda siyasal gelişmelerin odağında Güney Kürdistan Bağımsızlık Referandumu yer alıyor. Referandum hazırlıkları tüm dünyadaki Kürtler arasında coşku, sevinç ve heyecan yarattı. Her tarafta halkımız meydanlara çıktı, bağımsızlık talebini dünyaya haykırdı. Bağımsız Kürdistan konusu, başta Ortadoğu olmak üzere, uluslararası politika ve diplomasinin odağına oturdu. KKP olarak bağımsızlık referandumunu tereddütsüz destekliyoruz. Bulduğumuz her alanda Parti olarak bütün eylemlere en önde katıldık, halkımızın coşkusunu paylaştık, görüş ve düşüncelerimizi dile getirdik.

Güney Kürdistan'da edinilmiş kazanımlardan geriye dönüş kolay kolay mümkün değildir; referandumun geniş katılımıyla yapılması ve bağımsızlık lehine yüksek oy oranı elde edilmesi şimdiki kadar edinilmiş kazanımları pekiştirecek ve ileri adımların atılmasını kolaylaştıracaktır.

Referandumun yapılmaması halinde ise referandumu erteletmek isteyenlerin bazı taahhütler altına girmesi gerekecektir.

Her ne olursa olsun biz güney halkımızın arkasındayız. Güneydeki partiler arasındaki görüş farklılıklarının referandum oylamasında sandıklara yansımayacağını umuyor; onları, sorunları diyalogla çözümlenmeye ve aralarında uzlaşmaya çağırıyoruz.

2. Rojava'da PYD ve YPG öncülüğünde İŞİD ve öteki çeteleri geriletmeye ve onların ellerindeki son bölgeleri ele geçirmeye devam eden demokratik güçler kurtardıkları yerlerde özerk demokratik idareler kuruyor. Rojava'daki gelişmelerden tedirgin olan Türk devleti Rojava sınırına sürekli askeri yığınak yapıyor ve Afrin üzerinden Rojavaya saldırmak için fırsat kolluyor. Sömürgeci Faşist Türk devletinin Rojava halklarına karşı her türden saldırısı karşısında yine her ne olursa olsun Rojava halklarının ve halkımızın arkasında olacağız.

3. Rojhilatta Komala ve İran KDP peşmerge mücadelesini yeniden başlatıyor. Urmiye, Sine, Mahabad gibi kentler başta olmak üzere Kürdistan'ın bir çok şehrinde halkımız çeşitli vesilelerle toplumsal gösterilerle ayağa kalkıyor. En son iki Kürt kolber'in sınırda İran kuvvetlerince öldürülmesinden sonra bir çok kentte patlak veren gösteriler; ülkemizin Doğu parçasındaki ulusal dinamizm potansiyelini bir kez daha sergiledi. Kürt gençlerini zindanlara dolduran ve meydanlarda asan islamo – faşist mollalar rejimi; bu gelişmeler karşısında bir yandan da Kürt dostu maskesini takıyor. Biz Kürdistanın diğer parçalarında olduğu Rojhilatta da islamo – faşist mollalar rejimi karşısında mazlum halkımızın ve onun ulusal kurtuluşçu ve sosyalist devrimci örgütlerinin sonuna kadar yanındayız.

4. Bakur'da saldırılarının sivri okunu HDP ve BDP parti örgütlerine, Kürt milletvekilleri, belediyeleri, medyası, kültür kurumları, kırsaldaki ve şehirlerdeki duyarlı yerleşim birimleri üzerinde yoğunlaştıran TC devletinin tüm çabalarına rağmen halkımızın direniş geleneği kırılmadı. TC devletinin saldırıları son derece sistematik, kesiksiz ve vahşidir. Hasankeyf'i, Sur'u yerle bir eden devlet, Dersim'de dağları, ormanları ateşe veriyor. "Kürt anasını görmesin" zihniyetini "Kürt anasını görmesin" seviyesine getiren TC devletinin Hatun Tuğluk'un cenazesine gösterdiği saygısızlık varılan noktanın vahametini gösteriyor.

5. Türkiye iç siyaseti AKP'ye kilitlenmiştir. Burjuvazi önüne başka seçenek koyamıyor. faşist MHP "sağ"dan AKP'ye koltuk değneği olmaktan öte bir işlev görmüyor. Burjuvazinin 5 Haziran seçimlerinden sonra Ak-Saray'da sağladığı ve Yenikapı'da tazelediği "milli mutabakat" özünde devam ediyor. Toplumsal tepkilerin düzeni tehlikeye düşürecek ölçüde büyümemesine özen gösteren burjuvazi zaman zaman CHP'ye çizmeden yukarıya fazla çıkmayan Showlar yaptırıyor. Kılıçdaroğlu'nun Adalet Yürüyüşü gibi Showlar baskı ve zulüm siyasetini temel alan rejime asma yaprağı işlevi sağlamaktan öteye gitmiyor. CHP temel meselelerde "Türk milli mutabakatı"ndan milim sapmıyor. Tekelci burjuvazinin halen tek alternatifini olan Tayyip rejimi her türlü demokratik muhalefeti bir parmak bal ve bin kırbaç dayakla hizada tutmaya gayret ediyor.

KKP 7. ve 8. Kongrelerinin Türkiye'deki rejimin gün geçtikçe daha otoriter ve islamo-faşist yönde ilerleyeceğine ve bu koşullarda illegal partinin fesh edilip legalleştirilmeyeceğine dair saptamalarının doğruluğu ortaya çıkmıştır. OHAL ve KHK düzeni kemikleşiyor; "Başkanlık Sistemi" ile hukukleştirilen

"Yeni Türkiye" rejimi yerleşiyor. Bu bağlamda devletlerini bu yönde yapılandırmaya devam ediyorlar. Bu rejimi demokratik yol ve araçlarla devirmek olanaksızlaşıyor. Rejim başta toplumsal ve ulusal sorunlar olmak üzere bütün çelişkileri şiddetlendiriyor. Bu durum "Yeni Türkiye"nin efendilerini daha faşist ve saldırgan politikalar izlemeye sevk ediyor.

6. Buna rağmen toplumun çeşitli kesimlerinin tepki ve mücadeleleri büyümeye devam ediyor. İşlerinden atılan işçiler, kamu emekçileri, öğretmenler ve akademisyenler değişik mücadele biçimleri ve araçlarıyla rejime karşı direnmeye devam ediyorlar. Kürtlerin, Alevilerin ve gayri Müslimlerin kitlesel tepki ve mücadeleleri daha da yükseliyor. Rejimi güvende hissetmeyen Tayyip ve şürekası kendilerini bir "iç savaş" ihtimaline göre hazırlıyor; açıkça "iç savaş tehlikesi"nden ve onu "ezip geçmek"ten söz ediyorlar.

Bu düzenin daha fazla yürüyemeyeceği bellidir. Sorun biz bunu yıkmaya aday olacak mıyız sorusudur.

Tayyip rejimi yalnızca halkımıza karşı değil; Türkiye'deki devrimci, demokratik, muhalif dinamiklere, emek hareketine karşı da vahşice saldırıyor. Bütün bunlar halkımızın ve Türkiye devrimci demokratik dinamiklerinin anti-faşist mücadelelerini tek bir demokratik cephede örgütlemeyi acil bir görev olarak dayatıyor. HDK bu görevi yerine getiremiyor. Kurulan çeşitli demokratik platform ve güç birlikleri yetersiz kalıyor. Bundan ötürü partimiz tüm Kürdistan ve Türkiye devrimci, demokratik güçlerini birleşik demokratik cephede bir araya gelmek için acilen harekete geçmeye çağırıyor.

7. Tayyip rejimini hiçbir biçimde tehdit etmeyen, onu devirmeyi hedeflemeyen, bu maksatla yığınları kıskırtmayan ve kavgaya sevk etmeyen her tür ılımlı ve “makul” muhalefet rejiminin şimdilik müsahahasına mazhar oluyor. Bunların konferans salonlarından dışarıya çıkmayan en “sert”, en “keskin” eylem ve söylemleri bile artık devletle örtüşmüş bulunan AKP rejimini rahatsız etmiyor. Pragmatik davranan AKP “bağımsızlık, federasyon” vb. türünden söylemlerle salonlarda gürültü yapıp PKK ve HDP’ye taş atmayı ihmal etmeyenlere zorluk çıkarmıyor; arada hükümete de bir iki laf ederlerse buna aldırış etmiyor. Tayyip rejimi AKP’yi direkt karşıya almayan, dostlar alışverişte görsün türünden muhalefet edip, kaş altında hükümete göz kırpan; “siyasete alan açın; yoksa işler kötü olur” diyerek legal muhalefete daha fazla tolerans gösterilmesi için rejime mesajlar verenleri kendi hallerine bırakırken; böyle davranmayanları ezmek, onlara göz açtırmamak için ne gerekirse onu yapıyor. Hükümet “Yetmez ama Evet” diyebilenlerin ne kadar işe yarar olduklarını artık kavramış durumdadır. İç ya da dış savaş gibi daha tehlikeli bir durum ortaya çıkmadığı sürece bunları tolere etmeye devam edecektir.

Öte yandan “dik duruş” gösterenlere aman vermemek hükümetin şaşmaz politikasıdır. Hükümet söylemde keskin ya da sert olmaya değil; kendisini zor duruma düşürüp düşürmemeye dikkat ediyor.

8. Günümüz koşullarında rejim karşıtı küçük burjuva muhalefet iki ana çizgide saflaşıyor:

Biri rejim karşısında eğilip bükülen, rejimi incitmeyen ılımlı, entegre muhalefet; öbürü rejime karşı dik duran radikal muhalefet. Entegre muhalefet Kürt hareketi için en büyük tehlikenin TC devletinden değil; “esas şii İran’dan” geldiğini söyleyecek kadar şaşırılmış;

TC rejimini mücadelenin esas hedefi göstermekten sakınacak ve TC devleti tarafından en çok saldırılara maruz kalan güçlerle bu devleti neredeyse aynı çuvala sokacak derecede ‘yumuşak’ hale gelmiştir. Tayyip ve şürekasının “düşük yoğunluklu demokrasi”nin icazetiyle kurulmuş partilerin halkımıza sunacakları hiçbir şey yoktur.

KKP halkımızla sömürgeci TC devleti ve tüm emekçilerle faşist Erdoğan rejimi arasındaki mücadelede dost ve düşman ayrımı yapıyor. Bu mücadelede arada duran, düşmana karşı dik duruş sergilemeyen ‘yumuşak’ muhalefet güçlerinin özünde karşı saflarda yer aldığını düşünüyor. Bu kesimlerin ne şiş yansın, ne kebab yansın oportünizmlerini teşhir etmenin onları net biçimde rejim safında mı yoksa anti – faşist mücadelede saflarında mı yer almaya zorlayacağına inanıyor.

9. THKO MB’nden beri KKP’nin temel ilke olarak gözettiği burjuvaziye ve onun legalitesine güvenmeme anlayışı ve leninist parti ilkeleri temelinde partiyi reorganize etme görevi doğrultusunda atılan ilk adımlar henüz bir başlangıçtır. KKP’ye gönül vermiş tüm yoldaşların önündeki en temel görev, buldukları alanlarda hızla parti örgütlerinin temellerini atmak, parti komite ve hücreleri kurmak ve parti merkez komitesine bağlanmaktır. Parti örgütlerinin kendi yetki ve sorumluluk alanlarında özerk olmaları; onların KKP program ve tüzüğünü aşacakları ve kongre ve MK karar ve talimatları dışında davranacakları anlamına gelmez.

10. Ülkede yeniden yapılanırken MESOP – ÖSP süreci boyunca geliştirilen oportünist, revizyonist tezleri, bu süreç içinde edinilen davranış ve alışkanlıkları bir kenara atmakla işe başlamalıyız. MESOP – ÖSP süreci boyunca sinan ve oportünizm batağına iyice saplanmakla sonuçlanan politikalar esasen komünizmden ve onun kurucularının temel doğrularından sapmaktan başka anlam taşıyorlar. “Yenilenme” adına ortaya çıkan bütün hareketlerin sonuçta vardıkları durak burjuvazinin istasyonu olmuştur.

11. KKP 8. Kongresi yasadışı parti – yasal çalışma prensibi temelinde mücadele etmeyi ve örgütlenmeyi kabul etmiştir. Bu çerçevede Plenum, ülkedeki yoldaşlarımızın bir yasal yayın çıkarma projelerini incelemiş ; ortaya konan projelerin parti eksenli olması ; odağına partiyi yerleştirmesi ; partinin yasal mücadele aracı olarak düşünülmesi gereğine vurgu yapmıştır. Buna özen gösterilmelidir. MESOP – ÖSP oportünizminin türettiği anti komünist örgütlenme modellerini reddediyoruz. Demim yerindeyse “fabrika ayarlarına” geri dönüyoruz. Marx, Engels, Lenin tarafından kurulan ve geliştirilen bilimsel komünizmin temel görüşlerini saptırarak 21. Yüzyıl Komünizminin Manifestosunu yazma adına teorinin ırzına geçenleri marxizm – leninizmin ırzını düşmanları olarak görüyoruz. Yoldaşlarımız kongremizin perspektifleri temelinde hareket etmelidirler.

“21. Yüzyılın parti örgütlenmesini yaratmak” isteyenler bolşevizmden, bolşevikleşmeden yola çıkmalıdırlar. Ne parti örgütümüz, ne de yaratacağımız öteki araçlar (basın – yayın, dernek, vakıf) kapısından herkesin içeri girdiği Mevlana dergahı olamazlar. Bunlar yüzde yüz partili olmak zorundadır. İlk görev parti çekirdekleri kurmak, bunları bir yerde merkezileştirmek ve bu tek merkez vasıtasıyla parti merkez

komitesiyle bağ kurmaktır.

12. Bununla birlikte en geniş kesimlerle ayrıca parti-dışı örgütler, kurumlar, sözcüleri dernekler, vakıflar, yayın organları oluşturabilir; parti çizgisi dahilinde var olanların içinde çalışabiliriz. Ancak öncelik parti kurumları yaratmaktır; parti komiteleleri, hücreleri kurmaktır.

13. Bu bağlamda çıkarılması düşünülen yayın parti eksenli olmalıdır. Parti eksenli legal yayın yayınlandıktan sonra onun etrafında daha geniş kesimlere seslenen İşçi, Kadın, Kültür – Sanat, Gençlik, Politika dergileri yayınlanabilir; bu dergiler legal yayının ekleri olarak Periyodik olarak belirli aralıklarla çıkarılabilir, anlaşabildiğimiz başka kesimler de bu ek yayınların yayın kurullarında görev alabilir; çıkarılan ortak yayınların üzerinde hem tam hak eşitliği hem de aynı sorumluluk ve yükümlülükleri, masrafları ve emekleri paylaşabilirler.

14. Yayın ismi konusunda önerimiz partimizin gelenekle bağını ve emekçi karakterini yansıtan isminin kullanılmalıdır. Ancak bu konuda kararı ülkedeki yoldaşlarla istişare ederek ortak almalıyız.

15. Denge Kurdistan’ın basılı ve dijital yayınına önem veriyoruz. Denge Kurdistan partimizin merkez yayın organıdır. Okunması, okutulması, başka insanlara iletilmesi ve yazı, haber, yorum katkıları sunulması büyük önem taşıyor.

Aynı şekilde parti sitesi de önemlidir. Site, parti kararlarına, parti içi tartışmalara vb. yer verecektir. Her iki site de henüz başlanış aşamasındadır; bir çok eksiklik ve yetersizlikleri var. Zamanla daha etkili ve işlevsel hale getireceğiz.

15. Kürdistan’ın bütün parçalarında meydana gelen gelişmeler ve bizzat TC devleti sınırları içinde kızışan çelişkiler devrimci güçlere yeni olanaklar getiriyor. Bu olanakları değerlendirebilmek kaypak, kaygan, her yana çekilebilir oportünist

politikalarından arınmak; net, sağlam Bolşevik tutumdan sapmamakla mümkündür.

16. Ülke'deki yoldaşlarla ön bağlantılar kurulmuştur. Ulaşamadığımız pek çok yoldaş bizzat kendisi partiyi aramış ve ilişki kurmuştur. KKP'nin devrimci değerlerinin halen canlı olduğunu gösteren bu olgu başlangıç için önemlidir. Ancak yalnızca geleneksel ilişkilerimize değil; yeni güçlere, Kürdistan'ın genç, dinamik güçlerine de erişmek zorundayız. Bu erişimin ilk adımı onlara politikalarımızı, duruşumuzu ve eylemlerimizi yansıtabilme'dir. Yürüdüğümüz, eylem ve hareket halinde olduğumuz, yol aldığımız sürece yol arkadaşları edinebilecek, kimileriyle bir süre, kimileriyle bütün Yol boyunca yoldaş olabileceğiz. Önemli olan Yol'da yürümek, Yol'dan sapmamak, tüm engellere, zorluklara, geçici duraklamalara rağmen önümüzü açma; engelleri yıka yıka Yol'da ileri doğru yürümektir.

17. Kadın yoldaşlarımız kısa sürede önemli görevler üstlendi ve değerli ilişkiler geliştirdiler. Herşeyden önce katıldıkları parti organlarına kadın bakışını, kadın perspektivini taşıdılar ve ataerkil erkek zihniyetinin aşılması ve partinin "kadınlaşması" doğrultusunda etkili basınç yaptılar. Bunun yanı sıra gerek çeşitli uluslardan kadın örgütleri ve sivil toplum örgütleriyle, gerekse siyasi örgütlerle ilişkiler kurma ve geliştirmede öncü rol üstlendiler. Eylemlere KKP adıyla aktif katılım sağladılar. Türkiyeli devrimcilerin kadın örgütleriyle dostluklar geliştirdiler ve önlerine ileri hedefler koydular. Çeşitli platformlarda ve bir çok eylemin organizasyonunda aktif rol alan kadın yoldaşlarımız plenumda kısa vadeli eylem takvimleri konusunda bilgi verdiler. Kadın yoldaşlarımız önlerine "Emekçi Kadın Örgütlenmesi ve Emekçi Kadınların

Siyasal, Toplumsal Mücadeleye Katılımı" konusunda bir etkinlik düzenlemeyi koydular.

18. 8. Kongrede ilk iki oylamada azınlığa düşünce "bu kongre bizi yansıtmıyor; alınacak kararlar bizi yansıtmayacak" diyerek kongreyi terk eden likidatörlerin KKP ile ilişkileri tamamen bitmiştir. Buna rağmen Avrupa'da KKP adına toplantılar düzenlemekte ve "KKP komiteleri" kurmaktadır. Bu toplantılar ve kurulan komitelerin KKP ile alakası yoktur. Bunlar kendilerini "KKPlı sayma"nın KKPlı olmaya yeteceğini sanıyor; partimizin ismini ve sembollerini sorumsuzca kullanıyor; topladıkları partisiz insanlarla parti merkez komitesine, parti örgütümüze bağlı olmayan sözde "parti örgütleri" kuruyorlar. Toplanan bu kimselerin ezici çoğunluğu hiçbir zaman KKP üyesi olmamış; çok çok sempatican ve taraftar düzeyindeki insanlardır. Bunların bir kısmı ya akraba, ya ahablık bağıyla birbirine bağlı kimselerdir. Aralarında yer alan birkaç eski parti üyesi ise partiyi likide etmek isteyen ÖSP başkanının kuyruğuna takılıp parti aleyhinde hizip çalışmaları yapan ve son kongrede kongreyi yarıda terk eden kimselerdir.

Kimi zaman KKP-ÖSP, kimi zaman ÖSP-KKP, kimi zaman sadece KKP, kimi zaman KKP-Bakur ve çoğunlukla ÖSP ismini kullanarak kamuoyunun karşısına çeşit çeşit kılıklarda çıkan ÖSP grubunu KKP adını sorumsuzca kullanmaması konusunda dostça uyarıyoruz.

19. Tüm yoldaşlarımızı 8. Kongre Kararları ve plenum sonuçları doğrultusunda örgütlenmeye, faaliyetleri ve mücadeleyi geliştirmeye çağırıyoruz.

20. Dört parçadan bütün halkımızı Güney Referandumunun başarısı için elinden geleni yapmaya çağırıyoruz. 16 Eylül 2017

KKP Merkez Örgütler Plenumu

100. YILINDA EKİM DEVRİMİ

HÜSEYİN İŞLİ

Özgür Emekçi Kadınlar Platformu tarafından 5 Kasım 2017'de düzenlenen "Ekim Devrimi ve Ekim Devrimi'nin Kadın Mücadelesindeki Etkileri" konulu "Ekim Devrimi'nin 100.Yıldönümü" Panelinde Dengê Kurdistan gazetesi adına konuşma yapan Hüseyin İşli'nin konuşması:

Büyük Ekim Devrimi emperyalizm döneminde Proleter Devrimler Çağını açtığı gibi sömürgelerin ve ezilen ulusların Ulusal Kurtuluş Çağı'nı da açtı.

Ekim Devrimi'nin 100'üncü yılını kutladığımız ve onun Kadın Mücadelesindeki Etkilerini tartışacağımız bu günde ülkemiz Kürdistan'da halkımızın ulusal kurtuluşu yolunda toprağa düşen sayısız kadını; en başta da somürgeci Saddam rejimine karşı mücadelede idam edilen ilk

Kürt kadın peşmerge Leyla Qasım'ı saygıyla anıyorum.

Leyla Qasım 24 nisan 1974'de yakalanır uyduruk bir mahkemede yarglanır ve 4 yoldaşıyla birlikte idam edilir. Leyla Qasım, mahkeme karşısında cellatların yüzüne şöyle haykırır: "Beni öldürün fakat şu gerçeği de bilin ki benim öldürülmemle binlerce Kürt uyanacak. Ben Kürdistan'ın özgürlüğü yolunda canımı feda ettiğimden dolayı sevinç ve gurur duymaktayım". Ve idam sehpasına Ey Raqîp marşıyla gider.

YineKuzeyKurdistan'daKoçgiri ayaklanmasının önderlerinden Alisher vurulduktan sonra eşi ve yoldaşı olan Zarife, Alisher'i vuran alının ortasından vurur; düşmanın ateşi altında kendisi de eşi ve yoldaşı Alisher'in yanına düşer.

Dersim ayaklanmasının önderi Seyit Rıza'nın eşi Besê de kahraman kadınlarımızdan biri olarak halklarımızın kalbinde yer etmiştir.

Bugün de Leyla Qasımların, Zarifelerin, Besêlerin, Zılanların, Sakinelerin takipçisi olan kadınlarımız Kürdistan'ın bütün bölgelerinde ve diasporada çetin ve zorlu bir sınav vererek sömürgeci rejimlere karşı Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesini yükseltiyorlar.

Bütün alanlarda mücadelemizi yükselten savaşıçılarımıza selam olsun!

Kadınlarımızın bugünden başlayarak temellerini attıkları, ülkemiz halklarından komünist kadınların önderlik ettiği Özgür Emekçi Kadınlar Platformu'nu selamlıyorum!

Emekçi kadınlarımızın Ekim devriminin 100. yılında yeni bir şevk ve inançla mücadeleyi daha da yükseltmeleri; örgütlü mücadelede ileri adımlar atmaları çok anlamlıdır. İnanıyorum ki kadın yoldaşlarımız gelecekte örgütlenmelerini daha da büyüteceklerdir.

Ekim devriminin 100. yılını kutladığımız bu günde partimizin temellerinin atıldığı kuruluş kongremizin yapıldığı Semsur İli Besni kazası Karalar köyünde bize ev sahipliği yapan Döndü Türkmen yoldaşımızı ve ikinci kuşaktan genç yaşta yitirdiğimiz yoldaşlarımızdan Evrim Alataşı anarken onun bizleri zindanlarda yalnız bırakmamasını hiç unutmayacağız. Hep saygıyla anacağız.

İlk Rus marksist grubu 1893 yılında, daha Komünist Manifesto'nun Rusya'da yayınlanmadığı bir dönemde Emegın Kurtuluşu adıyla Plehanov tarafından Cenevre'de kuruldu.

1898 yılında rus marksistleri Rus Sosyal

Demokrat İşçi Partisi'ni (RSDİP) kuracaktı. RSDİP kurulmadan önce Lenin çok sayıda grubu bir araya getirerek Petersburg İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği'ni (Kasım 1895) kurmuştu. Ancak Lenin Aralık 1895'te tutuklanır ve 14 ayını hapiste geçirir. 1897 Şubat'ında Güney Sibirya'da Şuşensköy'e sürgün edilir; ve polis gözetiminde üç yılını sürgünde geçirir. Bu arada daha önceden tanıştığı Nadeşda Krupskaya ile Ufa'da tanışır ve 1898'de sürgünde evlenirler. Lenin Şubat 1900'e kadar sürgünde kalır.

RSDİP'in ilk kongresi Lenin'in sürgünde olduğu bir sırada toplanır.

İlk kuruluşunda program ve tüzüğü olmayan RSDİP'nin ilk kurucu Kongresi Beyaz Rusya'nın başkenti Minsk'te 9 delegayla yapılır. 3 kişilik bir Merkez Komitesi seçilir ve partinin kurulduğunu ilan eden bir Bildirge yayımlanır. Ancak MK'nin bir üyesi dışında diğerleri bölgelerine giderlerken yakalanır.

Lenin bu dönemde devrimi hedefleyen marksist bir partinin ancak komünistlerin bakış açısını her halükarda Rusyanın en üca köşesine kadar ulaştırarak bir yayım organı vasıtasıyla örgütlenebileceği sonucuna vardı. Bu maksatla yurtdışına çıktı. O ve arkadaşları yayınladıkları merkezi yayım organı olan ISKRA ile, hem dağınık olan komünist hareketi birleştirdiler, örgütlediler hem de komünizmin propogandasını – ajitasyonunu yaptılar.

1903 yılında toplanan RSDİP 2. Kongresi'nde asıl tartışma menşeviklerle bolşevikler arasında parti üyeliği konusunda çıktı (parti tüzüğününün 1. maddesi tartışılırken). Martov'un öncülük ettiği menşevikler "parti program ve tüzüğünü kabul eden ve partiye aidat veren herkes parti üyesi olabilir" diyorlardı.

Bolşevikler ise "parti program – tüzüğünü kabul eden; aynı zamanda bir parti organında çalışan kişiler parti üyesi olabilir" görüşünü savunuyorlardı.

1904 yılına gelindiğinde Rus Çarlığı, Japonya'ya savaş açtı. Japonya karşısında aldığı yenilgiyle birlikte çok sayıda işçi ve emekçinin ölümüne sebep oldu. Ekonomik kriz derinleşti. Bu arada bolşeviklerin kitleler içerisindeki çalışmaları arttı. Putilov fabrikalarında 12000 işçi grev gerçekleştirecek "8 saatlik iş günü, savaşa hayır" sloganlarına sokaklara döküldü. Putilov işçilerinin direnişini 150 000 işçi destekledi ve 9 Ocak 1905'te 10 000'ler saraya doğru yürüdü. Çarın askerleri işçilerin üzerine ateş açtı. 1000'lerce işçi katledildi. Tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçecek olan bu katliam Çarın gerçek yüzünü açığa çıkardı. Ve Rusya'nın her tarafında grevler birbirini izleyerek devam edip hayatı felç edince köylüler de toprak sahiplerine karşı ayaklandı. Emekçi kitlelerin yükselen mücadelesi karşısında Rus Çarı geri adım atıp Duma denilen burjuva demokratik parlamentonun açılmasını kabul etmek zorunda kaldı.

1905 devrimiyle iktidarı ele geçirememiş olsalar da kitleler mücadeleleri ile Çarlık otokrasisinin iktidarında önemli gedikler açtılar. Aynı zamanda Rusyada işçilerin emekçilerin kendi örgütlenmeleri olan Sovyetleri ortaya çıkarmış oldular. Menşevikler 1905 devrimi boyunca Sovyetlerde daha çok bir örgütlenmeye sahip olmalarına rağmen devrimi hedefleyen bir parti olmadıkları için Sovyet organlarını liberal burjuvazinin peşine takarak bir demokrasinin geleceğine inanıyorlardı.

Bolşevikler ise 1905 devriminde doğan Sovyetlerin geleceğin iktidarının organları olduğunu görüyorlardı. Bunun için de 1905 devrimini işçilerin – köylülerin devrimci demokratik diktörlüğüne dönüştürmeyi hedefliyorlardı. Bunun için de 1905 devrimini işçilerin – köylülerin devrimci

demokratik diktörlüğüne dönüştürmeyi hedefliyorlardı. 1905 devrimi ise bolşeviklerin tezlerinin doğruluğunu test ediyor ve işçi emekçi kitlelerini devrime taşıyacak bir partiye ihtiyaç olduğunu gösteriyordu. 1905 yenilgisi ile birlikte Rusyada 1907'den başlayarak Çarlığın devrimci örgütlere yönelik baskı ve şiddeti daha da arttı. Bunun karşısında menşevik ve öteki sapma akımlar devrimci taktiklerden daha da uzaklaşarak tasfiyeciliğe başladılar (bugünün Kürdistan ve Türkiyesinde oldu gibi) . Bolşeviklerse kitlelerin içine girerek devrimci örgütlenmeyi sağladılar. Ve kayalara çarpan dalgalar gibi geleceğe hazırlandılar.

Lenin 1905 Kasım'ında Rusyaya giriş yaptı. Ancak iki gün yasal kalabildi, yeniden yeralına çekildi ve 1908'de önce Finlandiya'ya geçti; oradan da İsviçre'ye geçti. 1910'da Bolşevikler önce haftalık gazete çıkardılar; daha sonra 3. Duma'da vekil olan N. G. Poletayev sayesinde günlük gazete Pravda çıkarılır. Milletvekili Poletayev hergün gazetede uyur; 10 yaşındaki oğlu da ona yardım eder.

4. Duma'ya giren 5 milletvekili sayesinde bolşevikler olağanüstü bir çalışmayla işçi hareketinin örgütlenmesinde önemli rol oynarlar. Bütün saldırı ve provokasyonlara rağmen Lenin partiyi ve ülkeye daha yakın olmak için 1912'de Avusturya'ya yerleşti. Birinci Dünya Savaşı başlayınca Avusturya Lenini tutukladı. Ama Avusturya komünistlerinin müdahalesiyle kurtuldu ve yeniden İsviçre'ye gecti.

1907 yılı ile birlikte sol sapma akımlarla da mücadele yoğunlaştı. Sol sapma akımların aksine, bolşevikler legalitedeki en ufak bir imkânı işçi sınıfı ve emekçiler lehine kullanmak ve örgütlenmek için gedik aradılar. Ve Duma seçimlerinde Duma'ya katılma gerekliliğine inandılar. 1912 seçimlerinde Duma'ya 6 milletvekili gönderdiler.

Bolşevikler 1912'de yapılan konferans sonucunda o zamana dek biçimsel olarak RSDİP içinde birlikte oldukları ama pratikte ayrı ayrı yürüdükleri menşeviklerle kesin olarak koştular. Böylece 6 yıl sonra gerçekleştirecekleri o büyük güne, 7 Kasım (eski takvimle 25 Ekim) Devrimine hazırlanacaktı.

Tam da bu dönemde Birinci Emperyalist Pazar Paylaşım Savaşının tam – tam sesleri gelirken; emperyalistler daha fazla kâr, daha fazla pazarlar ve yeni sömürgeler elde etmek için halkları birbirine boğazlatmaya çalışırken tarih bir kere daha bolşeviklerle, bütün sağ, sol sapma akımlar arasındaki ayrımı derinleştiriyordu. Bolşeviklerin dışındaki akımlar, 1914'de patlak veren pazar paylaşım savaşıyla birlikte kendi ulusal burjuvazilerinin yanında saf tutarken Lenin'nin partisi bolşevikler, bu savaşın emperyalistler arası rekabetin ürünü olduğunu, işçi ve emekçilerin bu savaşta silahlarını kendi burjuvazilerine çevirmeleri gerektiğini, çünkü emperyalizm olgusuyla birlikte çağın emperyalizm ve bütün gerici-likten kurtulmak için proleter devrimler ve ulusal kurtuluş çağı olduğu ünlü belirlemesini yaparlar.

1917'ye girerken Rusyada işçiler yoksul köylüler savaşa karşı bolşeviklerin yanında yer alıyor; Çarlık ordusunda 100 000 asker Çarın ordusunu terk ediyordu. O dönemde bolşevikler emperyalist savaşa karşı devrimci iç savaş sloganı ile birlikte barış talebini öne çıkarıyorlardı. İşçiler, yoksul köylüler, askerler Çarlık ve otokrasinin yeni pazarlar kazanmasının çalışanlar ve askelere hiç bir yararı olmadığını kendi gözleriyle, yaşamlarıyla görüyorlardı. Bundan dolayı da devrim fikri hızla gelişiyor, Rusyanın değişik kentlerinde işçiler greve başlıyor ve bazı bölgelerde ordudan ayrılan askerler işçileri destekliyordu. Bu olup bitenler gelecekteki devrimin nasıl olacağını haber-cisi idi.

1917 Mart'ına gelindiğinde emekçi kadınlar 8 Mart gününde Ekmek ve Barış talepleriyle sokağa çıktılar. Kadınları işçiler de destekliyerek "Kahrolsun Çar, Kahrolsun Savaş" sloganlarıyla yeri göğü inelttiler. Çarlık kuvvetlerinin 100'lerce insanı katletmesine rağmen işçilerin saflarına katılan askerlerin desteğiyle bolşevikler işçi ve emekçilerle birlikte ezilen ulusları da sömürgeci boyunduruktan kurtulmak için ayaklanmaya çağırdılar. Ayaklanma hızla büyüdü; ayaklanmacılar hapishaneleri basıp siyasi tutsakları özgürleştirdiler. 10 binlerce asker devrim saflarına katıldı. İşçiler ve askerler 1905 devriminin en büyük kazanımı olan Sovyetleri yeniden kurdular. Onları köylü sovyetlerinin kurulması takip etti. Bu devrimin sonucunda başta Çar 2. Nikola olmak üzere Çarın bakanlarını da tutuklayıp tahtını başına yıktılar. Böylece 370 yıllık Çarlık rejimi, (eski takvime göre) Şubat devrimi ile ebediyen yıkıldı.

Şubat devriminin ardından Rusyada bir taraftan "Geçici Devrim Hükümeti" adında bir burjuva hükümeti, diğer taraftan "İşçi Köylü Asker Vekilleri (Temsilcileri) Sovyetleri" olmak üzere ikili bir iktidar durumu doğdu. Duma'nın kurduğu "Geçici Devrim Hükümeti"nin kurulmasını devrim için yeterli gören ve burjuvaziyi desteklemeyi sürdüren menşevikler, sosyalist devrimciler v.s daha ileri adımlar atılmasını ve sovyetlerin tek başına iktidarı ele almasını engellemek için burjuvaziyel işbirliğine girdiler.

Diğer taraftan burjuva devrimin kazanımlarını sürdürmek ve onu daha da ileriye götürmek için; kitlelerin "ekmek, barış, toprak ve özgürlük" istemlerini gerçekleştirmek için; polis -asker ve bürokrasiyi dağıtarak, onun yerine silahlanmış halkın geçmesini isteyen bolşevikler Ekim Devrimi'ni hazırlamaya başladılar

O dönemde yurtdışında olan Lenin burjuva devrimin hemen ardından Rusya'ya giriş yaptı. Petersburg proletaryası önderleri Lenin'e görkemli bir karşılama töreni gerçekleştirdi. Tabii bütün karanlık güçler saldırılarının yönünü, işçilere ve emekçilere olan kin ve nefretlerini cisimleştirdikleri Lenin'e çevirdiler. Çünkü işçi sınıfını burjuva sınıfa karşı ayağa kaldıran oydu. Daha Lenin 1895'te Petersburglu işçiler arasında çalışırken işçi sınıfının tarihi görevinin tüm ezilenleri, tüm emekçileri kurtarmak olduğunu işçilere anlatıyordu. Bu temel düşünce Lenin'in tüm çalışmasına ve mücadelesine yön verdi.

Lenin 1905 devrimi sonrasında yeniden Marks ve Engels'i okumaya ve daha önceki tüm devrimleri incelemeye başladı. Zürich'de 1917 Ocak ayında çeşitli ülkelerin gençleriyle yaptığı toplantıdaki konuşmasında "Şimdi bir dizi ülkede proletaryanın iktidarı kendi eline alacağı, sosyalist devrimin patlayacağı anın yaklaştığı zamandır. Ama bu ani saptamak oldukça zor" ve üzüntüyle ekledi "biz yaşlıların bu zamanı yaşayıp yaşamayacağını bilmiyoruz." Bu konuşma Ocaktaydı, Şubat'ta devrim patlak verdi. Ve Polonyalı bir yoldaş gelip "Rusyada devrim oldu" dediğinde; olan şey Çarlığın yıkılmasıydı; ama toprak sahipleri ve kapitalistlerin iktidarı halâ duruyordu. Lenin hemen yoldaşlara şöyle yazdı: "Şimdi yığınlar daha çok gitmek, yığınların bilincini uyandırmak; yarı yolda durulmayacağını, tersine savaşımı sürdürmek zorunda olduğunu göstermek gerekir." Lenin "Barış için savaşım" sloganını ve bütün emekçileri birleştirme zorunluluğunu vurguladı. Yanısıra "Toprağın toplumsal mülkiyete alınması zorunluluğundan" söz etti. "Ayaklanmayla oyun olmaz. Ancak bir kez ayaklanmaya karar verildiğinde sonuna dek gidilmeli. Ekim devrimi, önceki devrimci savaşımın deneyimlerinden

öğrenmeseydik, hiç bir zaman olmazdı" dedi. Devrimden sonra Lenin "Temel olanın endüstrinin gelişmesi olduğuna ve çok büyük öneme sahip ikinci önemli görevin eğitim ve kültür düzeyinin yükseltilmesi olduğuna" işaret eder. Kültür düzeyinin yüksekliğini emek üretkenliğini yükselten bir faktör olarak görür. Ve giderek köyle – kent arasındaki uçurumun ortadan kaldırılması ve cehalete son vermek için okur yazarlığın yüksek olması gerektiğini belirtir.

Lenin, "İktidara barjuvazi değil muhakkak sovetler gelmelidir" diyordu. Dolayısıyla bolşeviklerin sloganı "Tüm iktidar sovyetlere!" eşliğinde parti devasa adımlarla büyüyordu. Öyle ki Nisanda 79 000 olan üye sayısı 3 aylık bir zaman içerisinde 240 000'e ulaşıyordu. 1 Mayıs'da yapılan sovyet seçimlerinde 19 ret oyuna karşı, menşevik ve sosyalist devrimcilerin oylarıyla, sovyetler yeni kuralan hükümete bakanlarla katıldılar. Bolşevikler bu dönemde "Bütün iktidar sovyetlere" talebini ısrarla sürdürdüler. Ancak sovyetler içinde henüz bolşevikler değil, menşevikler ve sosyalist devrimciler partisi taraftarları çoğunluktaydılar. Haziran'da yapılan "Tüm Sovyetler Kongresi"nde Lenin konuşurken iktidara hazır olduklarını ve bolşeviklerin iktidar programlarının hazır olduğunu söyleyince salonda bulunanlar, "susturun şunu ne diyor bu yahu" sözleri eşliğinde hatta "yuh" çekiyorlardı.

Gecici hükümetin savaşı sürdürmesi işçilerin, emekçilerin, askerlerin eylemlerinin artmasının önünü açıyordu. Savaşta ordunun yenilgisi ile hükümet düştü. Ve sosyalist olarak bilinen Kerenski iktidara geldi. Kerenski'nin ilk işi de komünistlere karşı taarruza geçmek oldu. Bununla birlikte Temmuz'da Kornilov, Çarı geri getirme amaçlı darbe yaparak iktidar kavgasına katıldı.

Bu çatışmada Bolşevikler "Önce Kornilov, sonra Kerenski" diyerek bujuvazinin bütün kliklerine karşı savaş kararı aldı. Bu savaşta Kornilov yenilgiye uğratıldı.

Ekim devriminin hemen arefesinde parti merkez komitesinde ayaklanma kararı tartışılırken Zinovyev ve Kamanev "Sovyetlerin henüz ayaklanmaya hazır olmadığını, zamanın erken olduğunu" savundular. Ama Lenin'e göre "Bolşevikler hemen zaman kaybetmeden hazırlanmalı"ydı. Lenin'in savunduğu görüş hakim oldu ve hemen Askeri Devrimci Komite kuruldu. 7 Kasım'da (25 Ekim) dünyayı sarsan o büyük gün geldi. Kışlık Saray ele geçirildi, geçici hükümet güçleri tutuklandı. Ertesi gün, 8 Kasım'da (26 Ekim) "Rusyanın İşçi, Köylü ve Asker Sovyetleri" dünyaya "sosyalist devrimin başladığını" duyuruyorlardı...

Ekim devrimi hemen hemen kan dökülmeden gerçekleşti. Ancak hemen emperyalist dış müdahale ve karşı – devrim güçlerinin iç savaş saldırılarıyla karşılaştı. Kolçak, Denikin ve öteki eski çarlık generallerine bağlı birlikler ve çeşitli çeteler sovyet iktidarını yıkmak ve eski düzeni geri getirmek için harekete geçtiler. Ama Rusyanın işçileri ve köylüleri 3 yıl sürecek olan karşı devrimci güçlerin direncini kıracak ve sovyet iktidarını sağlamlaştıracaktı.

Yeni sovyet iktidarı ilk iş olarak emperyalist savaştan geri çekildi ve savaştan uluslara kayıtsız, şartsız, ilhaksız, tazminatsız derhal barış önerdi. Yapılan emperyalist gizli anlaşmaları halklara ilan etti. Toprak kararnameyle toprak köylülerin denetimine verildi. Köylülerin tüm borçları silindi.

Çalışanlar için 8 saatlik iş günü kabul edildi. Çalışanlar için işsizlik sigortası, parasız sağlık sigortası başlatıldı.

Çarlık Rusyasındaki bütün halklara tam hak eşitliği, UKTH (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı) gerçekleştirildi.

Finlandiya ve Ukrayna ayrılarak kendi devletlerini kurdu.

Ekim Devrimi ve Lenin hakkında tuttuğum notlara dayanarak bazı noktalara daha değinmekte yarar var:

Lenin kendisinden çok şey öğrendiği Plehanov'a çok bağlıydı. Ama Plehanov'un görüşlerinde sapma olunca, ona karşı sert tartışmaya girmekten hiç sakınmadı. Plehanov emperyalist savaşta "Anavatan savunmacılığı"na girince de ondan tümüyle koptu.

Lenin Çerişevski'nin libarelizme karşı uzlaşmaz tavrından önemli ölçüde etkilenmiştir. Kendisi Marx, Engels ve Plehanov'u döne döne okuduğu gibi Çerişevski'yi de tekrar tekrar okurdu. "Tarih bize şimdi başka her hangi bir ülkenin proletayasının önündeki tüm görevlerden daha devrimci olan en yakın görevi verdi; bu görevin yerine getirilmesi sadece Avrupanın değil, şimdi diyebiliriz ki Asya gericiliğinin de en güçlü kalesinin yıkılması, Rus proletayasını uluslararası devrimci proletaryanın öncüsü yapabilir. (1902)" Lenin bu sözleri 1917 Kasım (Ekim) devriminden 15 yıl önce yazdı.

Lenin tasarladığı partiyi işçi önderlerinin ortaya çıkmasına yardım edecek bir örgüt olarak inşa etmeyi düşünüyordu. Bu partinin devrimci teoriyle silahlanmış devrimcilerin savaşım örgütü olduğu açıkça görülür. "Sımsıkı birleşmiş bir avuç insan sıkıca el ele tutarak sarp ve zahmetli bir yolda yürüyoruz" der ve "her şeye hazır olmalıyız. Parti genel olarak rolünün ve siyasal savaşımındaki önder rolünün küçümsenmesine karşı bir garanti oluşturmali. Rus Liberal burjuvazisine fazla değer verilmesinden

korunmalı; sosyalizme barışçıl yoldan, yani sınıf savaşımı olmadan ulaşılabileceği hayaline karşı bir garanti oluşturmalıydı.”

Ulusal sorunda görüşlerini her gün daha da geliştirerek devrimin öngününde “Rus imparatorluğunun içinde yer almış, bizimle kalmak istemiyen tüm miliyetlerle barışı her koşul altında, büyük özveriler, ödünler pahasına bile olsa ayakta tutmaya her zamanki gibi arzu duyduğumuzdan herkes emin olabilir. Zaten bunu Finlandiya ve Ukrayna'nın ayrılmasında kanıtladık. Sosyalist devrim” diyordu Lenin “sadece ve esas olarak her ülkenin devrimci proletaryasının kendi burjuvazisine karşı bir savaşımı olmayacak. Hayır. Tüm, emperyalizm tarafından ezilen, sömürge ve bağımlı ülkelerin uluslararası emperyalizme karşı bir savaşımı olacak.”

“Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz” ilkesini bolşevikler temel düstür olarak aldılar.

Ekim devrimi öncesi Barış sloganı ve Toprak sloganı işçi sınıfına zaferi garanti eden sloganlardı. Yazı kurulunun oluşumu Krilov'un bir yükü çekmesi gereken -kuğu, turna balığı ve yengeçten oluşan- üç tekerlekli araba örneğine göre oluşamaz. Yazmak, konu seçimi, işlenmesi, edebi cila... İşte yazmada Lenin'in dikkat ettiği üç etmen . Lenin popüler konuşmayı Dmitri Iwanowitsch Pissarew (Dmitri Ivanoviç Pissarev) ve Nikolai Gawrilowitsch Tschernyschewski (Nikolay Gavriloviç Çerņişevski)'den öğrendi. Ama en çok da saatlerce konuştuğu işçilerden öğrendi. Lenin daima devrimci teoriye büyük önem verirdi. Marx ve Engels'in öğretilerinin insanlık tarihinin incelenmesine dayanır ve tüm önceki devrimlerin deneyimlerini dikkate alıyordu ve toplumsal gelişmenin nereye gittiğini öğreniyordu.

Lenin anarşistlerin kahramanlıklarına saygı duyardı. “Kahramanlıkları partimiz işçilerine de damgasını vurdu” derdi.

RSDİP'nin 2'inci kongresine Rusya işçi emekçilerinin temsilcilerinden oluşan 50 parti üyesinin katılımı o zaman büyük bir başarıydı (Önce Brüksel'de toplanır; sonra Londra'da devam eder). Parti Kongresinin açılışı yapıldığında yürekler yakın gelecekte gerçekleşecek olan devrim için çarpıyordu. Lenin'de her zaman için püf noktası ÖRGÜTTÜR. Lenin her şeyin planlaması ve yapılmasında Örgütü işaret eder. Çünkü örgüt zaferin ön koşuludur.

Lenin 1861'lerdeki köylü reformu esnasında Liberalizmin hain rolünün maskesini düşürebilen; onun sınıfsal karakterini karakterini gösterebilen Çerņişevski'nin etkisi altında kaldı.

Askeri sanat ve taktikleri Engels ve Carl von Clausewitz (Clausevitz)'den öğrendi. Ama her problemi çözebilmek için Marx ve Engels'e baş vurdu.

En önemlisi de Ekim devriminin temelini oluşturan Sovyetleri 1905 devrimindeki işçi ve emekçilerin deneyiminden öğrendi. Bolşevikler 1848 devrimini incelediler. Paris Komünü'nden öğrendiler. 1905 – 1917 Şubat devrimi deneyimlerinden öğrendiler. Oradan büyük Ekim Devrimine geldiler. EN önemlisi de kendi hatalarından dersler çıkardılar.

Lenin cehaletin ortadan kaldırılmasının altını çizdi. Cahil biri diyordu politika dışındadır.

Lenin savaşımından vazgeçme ve temel sorunlardan uzaklaşma isteğini örtbas etmeye çalışan lafazanlara karşı çok daha ısrarlı ve şiddetli savaştı. “Hayır 30 yaşındaki (yorgun) yaşları (akıllanmış uslanmış) devrimcileri, sosyal demokrasi dönemlerini

toplamayı biz en iyisi Kadetler'e (burjuvalara) bırakalım. Ödevlerimizden biri de proletaryanın yolunu şaşırın ve başkalarını da yanlış yola yöneltmeye çalışan insanlara karşı amansız bir savaşım yürütülmesidir."

Lenin'in yedi kişilik Merkez Komitesi'ne seçildiği Ocak 1912 Konferansı'nda yaptığı konuşmasında Suren Spandaryan "Yurt dışındaki bolşeviklerin hiç bir yararı olmadığını belirtmiş "çalışmak isteyenler Rusya'ya gelsin" demişti. Böyle düşünen aymazlar yurtdışında konumlanmış olan Lenin başta olmak üzere bütün komünistlere "Hayattan kopuk", "Zamanı geçmiş" insanlar olarak bakıyorlardı.

Lenin "partiyi ve Duma grubunu (yasal grubu) birbirine daha yakınlaştırmak için, grubun kendisini daha çok geliştirmeleri için sıkı bir şekilde çalışmalıyız." "Duma grubunun hatalarını düzeltmek için parti mücadelesi daha yeni başlıyor. Şu ya da bu konuda taktiklerini düzeltmeleri için çalışmalıyız" der. (Biz çok çalıştık ama olmadı.) Parlamenter grubun parti içerisinde hakim olması gerektiğini düşünen reformist çizgiyi Lenin ve bolşevikler ret etmiştir. Lenin'e göre "bu grup bütünüyle partiye tabi olmalıdır." Bolşeviklere göre kitlelerin dolaysız mücadelesi hareketin en yüksek biçimidir ve kitlelerin doğrudan eylemi olmadan parlamenter faaliyet hareketin en düşük biçimidir.

Komünist partisinin öncülüğünde gerçekleşen Ekim Devrimi burjuva devlet makinasını parçaladı. Egemen sınıfın özel bir baskı gücü olan devletin yerine işçi köylü asker sovyetlerinden oluşan halkın kendi iktidarı ortaya çıktı; yani proleter devrimler çağını açan sosyalist devrim başladı.

Ekim devrimi ile birlikte tüm Rusyanın yaşantısının yeniden örgütlenmesine ihtiyaç vardı.

Bundan dolayı da 1922'de Lenin "sadece okuma yazmayı bilen insanlara değil; yüksek bilinçli, kültürlü, eğitilmiş insanlara ihtiyacımız var" diyordu. Daha 1919'da Lenin "kapitalistlerin her türlü direncini, yalnızca askersel ve siyasal olanı değil; en derin ve en güçlü olanı, idolojik direncini kırmak" zorundayız "bundan dolayı da kendimizi bilimle donatmalıyız. İlk olarak öğrenmek, ikinci olarak öğrenmek, üçüncü olarak öğrenmek; sosyalist inşada halkın tümü tarafından denetlenen muhasebe ve denetlemeyi örgütlemek; emek üretkenliğini artırmak; ülke çapında eğitim seviyesini yükseltmek; cumartesi komünistlerini artırmak; elektrifikasyonu gerçekleştirmek vb." Bütün bunları gerçekleştirmek için "yani alışılmamış bir işte bir çok kez baştan başlamayı bilmek zorunda olduğumuzu kavramalıyız. İse başlandı, çıkmaz yola girildi; baştan başla, sorunu daha değişik ele al, kendini on kez değiştir; ama tuttuğunu kopar!" diyordu

Sosyalist sistemin yıkılmasıyla emperyalist haydutların ideologlarının "Elveda proleterya!" korosuna katılan bütün sapma akımlara inat bolşevik örgütlenme ve Marksizm – Leninizm yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Yeni Ekimler yaratmak için görev başına!

05-11-2017

İSPANYA KOMÜNİST PARTİSİ'NİN 20. KONGRESİ TARİHİ KARARLAR ALDI

İKP: YILDIZLI PARTİ

Geçen hafta sonu yaklaşık 300 delege İspanya Komünist Partisi'nin (PCE) 20. Kongresi için „BİR EYLEM PARTİSİ, BİR DEVRİM PROJESİ“ – şiarı altında Madrid'de bir araya geldi. Sendika birliği UGT'nin binasında öncelikle politik raporu ve tüzük değişikliğini ele alacaklardı. Ancak organizatörler, tamamen pratik kaygılarla önce bir sorunu halletmek zorunda kaldılar: Pazar günü 4 Aralık Endülüs ulusal bayramı dolayısıyla Málaga'da büyük bir şölen düzenlenecekti ve kongrede temsil edilen bölgesel delegasyonlar içinde en kuvvetlisi olan Endülüs komünistleri, buna katılmaları gerektiğini bildirmiştiler. Böylece kongre kısa tutuldu ve Cumartesi akşamı sona erdirildi. Sadece bir buçuk günde – Cuma akşamından Cumartesi akşamına dek (1 ve 2 Aralık)- kapsamlı bir programı sonuçlandırmak kolay mı? PCE bunu başardı.

Tasarı komisyonu, zaman tasarrufu için, kongreden haftalar önce bölgesel federasyonlarla yoğun görüşmeler gerçekleştirdi ve çok sayıda tasarıyı üzerinde uzlaşılan formülasyonlar haline getirmek için çaba sarf etti. Böylece Madrid'de sadece önerilen pasajlarda kendi görüşleri dile getirilmeyen öрге sahiplerinin önerileri üzerinde oylama yapılması gerekti.

PCE üyelerinin kısmen onlarca yıldır üzerinde kafa patlattıkları stratejik sorunları sergilemelerine rağmen bu tür belgeler az sayıdaydı.

İspanyol komünistleri Avrupa Birliği'nin reddedilmesi hususunda geniş ölçüde mutabaktılar.

AB ve Euro ile bağların koparılması, PCE'nin zaten öteden beri yükselttiği taleplerindendi. Bu emperyalist kutupta bir reform mümkün değildi. Bu değerlendirme en sonunda Avrupa Solunun bir dönüştürülebilirlik hakkındaki illüzyonlarını besleyen Avrupa Sol Partisi'nin açıkça eleştirilmesiyle doruğuna erişti. Avrupa Sol Partisinden çıkmayı Endülüs delegasyonu talep etti. Bununla birlikte bu konuda kongrede bir oylama olmadı.

Yoğun tartışılan konulardan biri de komünist partinin lafta en kuvvetli güç olduğu partiler ittifakı "Sol Birlik" (IU) karşısında PCE'nin alacağı tutumdu. Fakat gerçekte IU medyatik olarak son parlamento seçimlerinde onunla birlikte bir „Unidos Podemos“ oluşturduğu sol parti Podemos'un gölgesinde kalıyordu. Kongrede yankılanan hava, IU'nun kendi başına sosyal bir hareket olması yönündeydi. Oysa gerçekte ise o sık sık bir parti gibi davranıyor ve PCE'nin üstlenmesi gereken ödevleri üstlenmeye kalkıyordu.

Benzer bir tartışma sendikalarla ilişkiler konusunda yapıldı. Çoğunluk, en büyük çatı örgütü olan Comisiones Obreras'a (CCOO) yönelimi destekledi. PCE tek sendika çatısı altında birleşmeyi savunuyor. Bu yüzden sendikalar, bunlar partinin pozisyonuna daha yakın olsalar bile, küçük birlikler halinde organize olmamalılar. Bu, kendisini anarko – sendikalist olarak nitelendiren, ama mesela Bask ülkesinde, Katalonya'da

ve Endülüs'te çok sayıda yerel sendikalara sahip olan onbinlerce üyeli CGT için bilhassa geçerli. Kongre, PCE'nin işletmelerde faaliyeti sendikalara terk edemeyeceği, aksine yeniden işletme hücreleri inşasına yoğunlaşması gerektiğini saptadı.

20. Kongrenin stratejik olarak tayin edici kararı hiç tartışmasızdır ki neredeyse oybirliğiyle alınan, partiyi yine marksist – leninist olarak tanımlama kararıydı – 40 yıl, Santiago Carrillo'nun eurokomünizmi dönemi boyunca PCE'nin bütün belgelerinde silinen bir kavram. Delegeler buna ek olarak, yeni yönelimi sembolik olarak da görünür kılama kararı verdiler: Partinin sembolü bundan böyle yalnızca çekiç ve oraktan ibaret olmayacak, yanısıra beş kıtadaki işçi hareketinin dayanışmasını sembolize eden beş köşeli yıldız da olacak. PCE'nin yönetimi bundan sonra "Federal Komite" adını taşımayacak, bunun yerine yeniden Merkez Komitesi olarak adlandırılacak. Ve altı kalınca çizilen başka bir yenilik parti içinde fraksiyonlar oluşturmanın yasaklanması. Bu, yeni bir tarz, zira şimdiye kadar yönetim organları seçimlerinde birbirleriyle rekabet eden aday listeleri tamamen olağandı. Bu kez MK için sadece tek liste vardı. Delegeler bu listeyi alkışlarla kabul ettiler. Delegelerin yüzde 80'den fazlası önergeye oy verdiler.

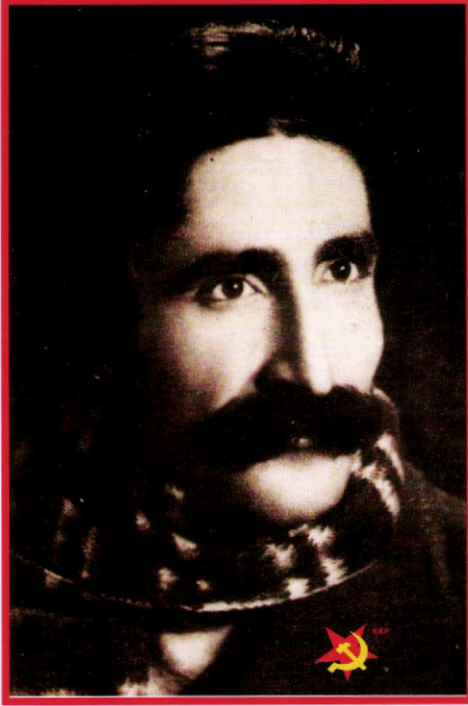
Bu kez PCE kongrenin çapaşık koşulları yüzünden enternasyonal delegasyonlardan çok azını ağırlayabildi; Venezuela, Küba, Filistin ve Batı Sahra'dan konukların yanı sıra DKP'den de bir temsilci. Delegeler ortak bildirgelerde Honduras'taki baskıları ve AB'nin Venezuela'ya karşı yaptırımlarını kınadılar, tarihi Filistin coğrafyasının tümünde demokratik ve laik bir devletin kurulmasını talep ettiler ve Batı Sahra'nın Fas işgalinden kurtuluşunu ve Suriye'deki iç savaşa son verilmesini istediler.

Katalonya'daki durum parti kongresinde özel bir rol oynamadı. PCE politik raporunda İspanya'nın tüm halkları için kendi kaderini tayin hakkını bundan sonra da savunacağını bir kez daha vurguladı. Bu, ayrılma hakkını da içeriyor – ancak parti bu yöndeki eğilimlere karşı mücadele edecek.

UZ, 8.12.2017

Aşağıdaki yazı Alman Komünist Partisi DKP'nin yayın organı Unsere Zeit'in (UZ) İnternet sitesindeki 8 Aralık tarihli haberinden Türkçeleştirilmiştir.

HÜSEYİN ELMAS'I ANARKEN

Aşağıdaki yazı TKEP yayın organı Birlik Yolu dergisinin Aralık 1988'de çıkan 44'üncü sayısında yayınlanmıştır. Hüseyin Elmas yoldaşın 29'uncu ölüm yıldönümü vesilesiyle yeniden yayınlıyoruz.

YİĞİT BİR KÜRT KOMÜNİSTİNİN ARDINDAN!

Partiya Komünista Kurdistan (KKP) yöneticilerinden Hüseyin Elmas (Başkan) yoldaşı yitirdik. Hüseyin Elmas, faşizmin işkencehane ve cezaevlerinde uğradığı işkencelerin bir sonucu olarak yakalandığı ağır hastalıktan kurtulamayarak 30 Kasım 1988 günü aramızdan ayrıldı.

Türkiye ve Kürdistan proleteryası değerli bir militanını; Partimiz, usta bir örgütçü ve yöneticisini, özverili bir savaşçısını yitirdi.

Hüseyin Elmas, 1952 yılında Malatya'nın Doğanşehir ilçesinde doğdu. İlkokulu bitirdi. Çok erken yaşlarda devrimci mücadeleye atıldı. Daha ilk gençlik yıllarında, 1968'lerden itibaren devrimci düşüncelere ilgi duydu; kişisel çabalarıyla kendi kendisini yetiştirdi; marxizm – leninizmi kavramaya, bilinçlenmeye girişti.

Hüseyin Elmas, herşeyden önce "eylem adamı"ydı. Yaşamı, ilk gençlik yıllarından ölümüne kadar devrimci mücadele ile geçti.

Yoldaşı ilk kez, 1969 – 70'lerde eylem halinde görüyoruz. Dev-Genç'lilerin en etkin oldukları illerden birisi durumundaki Malatya, o yıllarda devrim savaşçılarının, ateşli gençlerin güçlü bir kalesidir. Küçük üreticilerin mitingleri, anti – emperyalist gençlik eylemleri ve devrimci politik kampanyaların canlı, hareketli ortamının içindedir genç Hüseyin. İlk eylemi Hekimhan'da bir şantiyede inşaat işçilerinin grevini örgütlemektir. Ücret artırım ve çalışma koşullarının düzeltilmesi amacıyla greve çıkan işçilerin patronu, Hüseyin'in yakın bir akrabasıdır. Ama ne bu durum, ne de işi ve ücretinin diğer işçilere kıyasla oldukça iyi durumda olması, Hüseyin yoldaşı işçi eyleminin başına geçmekten alıkoymaz. İşçiler başarıya ulaşır, istemlerini elde ederler; tabii bu arada "dikkafalı" Hüseyin işten atılır.

1970'li yıllarda, THKO'nun ateşli bir taraftarı olarak mücadele eden yoldaş, bir yandan bilinçlenmekte, dönemin politik tartışmaları içinde etkin olarak yer almakta ve öte yandan da inandığı doğrultuda politik propaganda ve ajitasyon yürütmektedir.

THKO içinde 1975'te "sosyal – emperyalizm" tartışmaları sırasında yoldaş tereddütsüz olarak maoculuğa, anti – sovyetizme karşı çıktı; THKO – MB saflarında yer aldı.

O, artık yalnızca kendini yetiştirmekte olan bir sempatizan değil, sorumluluk üstlenmiş aktif bir örgüt üyesidir. Ve onun esas belirgin nitelikleri ve yetenekleri burada ortaya çıkar; O, EYLEMCİ, MÜCADELE-Cİ kişiliğinin yanı sıra tam bir ÖRGÜTÇÜ ve ÖNDERDİR. Önderlik ve örgütçülük O'nun doğal nitelikleridir.

Örgütçü yeteneğiyle hemen sivriyen yoldaş, kısa bir süre sonra Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu – Mücadele Birliği'nin Malatya İl Komitesi içinde yöneticilik yaparken görüyoruz. Yoldaş Malatya İl Komitesi Sekreteridir; il örgütünün ruhu ve beynidir artık. Daha ileri eğitim görmüş birçok akranını, azim, çalışkanlık, kararlılık ve örgütçü nitelikleriyle aşmış; bileğinin hakkıyla öne geçmiştir. O'nun yönetimi altında il örgütü, işçi sınıfı tabanına oturacak, bellibaşlı sanayi kuruluşlarını hücreler ağıyla çevirecektir.

1977 Aralık ayında THKO – MB'nin Genel Konferansı yapılır ve konferansta partileşme kararı alınır. Örgüt yapısı yeniden kurulacaktır, artık Parti örgütlenmesi oluşturulacaktır. Bu karar, Malatya'da fazla bir zorlanma, çalkantı yaratmadan uygulanır. Yeni yapının başlıca mimarı, Hüseyin Elmas'tır.

O yıllar, sivil faşist hareketin devlet güçlerine dayanarak, devrimci güçlere karşı faşist terörü hızla tırmandırdığı yıllardır. Faşist terörün kırılması için, devrimci kitle şiddetini organize etmek, halk kitlelerini mücadelenin pasif seyircileri olmaktan çıkarıp, örgütlü olarak anti – faşist mücadeleye sevk etmek ve dağılmış devrimci güçler arasında eylem birliğini gerçekleştirmek gerekmektedir. Hüseyin Elmas, ısrarla bu çizginin izleyicisi olur ve bu doğrultuda ileri adımlar atılmasına, somut başarılar elde edilmesine öncülük eder.

Hüseyin Elmas, TKEP'e ön gelen THKO – MB ve TKEP'in örgütlenmesi ve mücadelesi sürecinde, bütün önemli örgüt çalışmalarının içinde ve başında yer aldı. O, HEP EN ÖNDE yürüdü.

1976'dan, cezaevine girdiği 1980 Ekim'ine kadar örgütün (sonra Partinin) İl Komitesi Sekreterliğini yaptı. Antep, Malatya, Diyarbakır illerini kapsayan Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1980 Nisan – Mayıs'ında yapılan TKEP 1. (Kuruluş) Kongresi'ne Malatya delegesi olarak katıldı.

Hüseyin Elmas, yalnızca bir illegal örgüt yöneticisi, Parti örgütçüsü değil, aynı zamanda bir KİTLE ÖNDERİ'ydі. 1976 – 77 yıllarında Balast İşçileri'ni örgütleyen, direnişlerini yöneten, onların dernekleşmelerini sağlayan Hüseyin Elmas'tı.

1977'de onu bu kez Malatya Sanayi Löçileri Derneği'nin başkanlığını yaparken görüyoruz. Sanayi çarşısı işyerlerinde çırak olarak çalışan genç işçileri örgütlemektedir.

Daha sonra (1978) İplik – İş Sendikası Malatya Şubesi kuruluşunu ve başkanlığını yapan yoldaş, Sümerbank, İpaş, Tekel, Şeker Fabrikaları başta olmak üzere Malatya'daki işçi örgütlenmelerinin ve mücadelelerinin etkin olarak içinde, yanında ve başındadır. O, hem İLLEGAL ÖRGÜT YÖNETİCİLİĞİ hem de KİTLE ÖNDERLİĞİ sanatlarını bağdaştırmayı başaran, illegal örgütlenme – legal çalışma bağımlı ustaca kurabilen, değişik örgüt ve mücadele biçimlerini hünerle kullanabilen insanlardandı. Hüseyin Elmas, kitle eylemlerinin, miting ve gösterilerin de örgütleyicisi, yöneticisi ve ajitatörüydü.

Yoldaş, ayrıca devrimci güçler arasında ortak eylemin, güçbirliği çalışmalarının da ısrarlı bir taraftarı, usanmaz bir işçisiydi. Onun sayesinde birçok geçici eylem birliğini kotarmak mümkün oldu. 1980 Malatya Belediye Başkanlığı seçimleri için,

devrimci grupların bir araya getirilmesi ve ortak bağımsız devrimci aday çıkartılmasında yoldaşın unutulmaz katkıları oldu.

O, günlük parti eyleminin örgütlendirilmesi, partinin genel politik çizgisinin bölgesel planda hayata geçirilmesi, parti taktiğinin saptanması ve uygulanmasında daima birinci plandaydı. Baştan sona kadar parti hattının savunucusu, parti birliğinin gözeticisi, ideolojik ve politik bütünlüğün izleyicisi oldu. Parti içinde çıkan sorunlarda, çeşitli bunalımlarda yalpalamadan, sarsılmadan bolşevik çizgiyi izledi.

1978 24 Aralık Kahramanmaraş faşist katliamından sonra ilan edilen sıkıyönetime karşı çıkan ilk bildiri hazırlayan Hüseyin Elmas yoldaşı. Derhal gözaltına alındı ve bir hafta boyunca Elazığ 1800 Evler işkence merkezinde ağır işkencelerden geçirildi. İktidarda Ecevit'in CHP'si bulunuyordu.

1980 Mart'ında Hüseyin Elmas 20 arkadaşıyla birlikte bir kez daha gözaltına alındı, yaklaşık bir ay sorguvinde kaldı; ağır işkencelere tabi tutuldu.

Ama bunların hiçbirisi onu yıldırmadı, mücadeleden vazgeçemedi. O, DEVRİM-CİLİĞİ KENDİSİNE BİR MESLEK, BİR YAŞAM TARZI olarak seçmişti. Arkasındaki bütün geri dönüş köprülerini atmış, bütün gemilerini yakmış, öylece yola çıkmıştı. KENDİSİNİ TAMAMEN DEVRİME ADAMIŞTI. Tek işi, tek "semayesi" vardı: Devrimcilik... Bu yüzdendir ki, daha henüz işkence yaraları kapanmadan Hüseyin yoldaş TKEP kuruluş kongresine katılır.

12 Eylül'den sonra yoldaş, partinin yeni koşullarda örgütlendirilmesi içerisindeyken, Ekim ayı sonlarında yakalandı. Ağır işkencelerden geçirildi. Faşist sıkıyönetim askeri mahkemesince 18 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. 1980 Ekim'inden 1980 Mayıs ayına kadar faşizmin zindanlarında mücadelesini sürdürdü. 1983'de bir kez daha sorguya alındı.

Hüseyin Elmas ve arkadaşlarını cezalandıran Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinin kararı nasıl verildi?

Verilen ceza 8. Kolordu bölgesindeki benzer davalar içinde en ağırdır.

Ceza, Seyit Konuk ve diğer iki yoldaşın idamlarından bir süre sonra verildi. Mahkeme reise, karar verilirken "neden cezalar böyle yüksek tutuldu" diyen avukata, "bunların İzmir'de idam edilen teröristlerle aynı örgütten olduğunu" söyler.

Savcının mütalaasında Hüseyin için 20 yıl ceza istenir. Hüseyin "sizin istediğiniz ceza aşında önceden verilmiş, kesinleşmiştir. İşkenceciler sorgu sırasında, sana tam 20 yıl vereceğiz. İçerde çürüyeceksin, dışarı çıkınca da öleceksin, diyorlardı. Dedikleri çıkıyor. Siz onların dediğini yapıyorsunuz", der. Mahkeme istişareye çekilir ve sonuçta 18 yıl verilir. Hem yoldaş hem de heytteliler gülümsemektedir...

Son mahkeme sırasında Avukat Erkal Gençaydın, "dosyaları incelerken tesadüfen bir MİT belgesine rastladığımı, o belgede bu davada yargılananlara verilecek cezanın kesildiği ve mahkemeye emredildiğini gördüğümü ve bu yüzden bu koşullarda savunma yapamayacağımı" söyler ve geri çekilir.

Cezaevinde de direnme çizgisini kendisine temel alan Hüseyin yoldaş, sayısız açlık grevine katıldı. Toplam 100 günden fazla gün açlık grevi yaptı, sayısız direniş içinde yer aldı.

Elazığ Sıkıyönetim Askeri Cezaevinde ve Malatya E Tipi Özel Cezaevinde "KKP Cezaevi Parti Üst Komitesi" üyesi olarak, partili yoldaşların mücadelelerinin başında bulundu. KKP'nin cezaevi politikasının belirlenmesinde etkili oldu.

Kararlılık, disiplin, düşmanla uzlaşmazlık ve kavgacılık niteliklerini kişiliğinde bütünlüştürdü; teoriyi "desinler diye" değil, mücadeleye ışık tutması için öğrenmiş ve teori ile pratiğin birliği ilkesini

kendi yaşamında gerçekleştirmiş olan Hüseyin yoldaş, 1988 Mayıs'ında cezaevinden çıktıktan sonra da mücadelesini sürdürdü. Yoldaş cezaevinden çıkar çıkmaz hemen TKEP MK ile bağ kurdu ve önerilen görevleri ikircikliğe düşmeden ve fazla düşünmeden derhal kabul etti. Yaşamının son aylarında KKP merkezi yönetiminde görev sürdürdü. 1988 Ekim ayında fenalaşarak hastahaneye kaldırıldığında, akciğere kanserin yerleştiği ve beyne sıçradığı anlaşıldı. Habis hastalık iki ay içinde yoldaşımızı eritip bitirdi.

Ölüm döşeğindeyken dahi o, yalnızca mücadeleyi, üstlendiği görevleri düşünüyordu.

"Bir an önce faaliyetleri başlatmak gerek!"
"Tüm yoldaşlara selam söyleyin!" Can çekişirken söyleyebildiği son sözleri bunlar oldu. Son deminde bile hasta yatağına çakılıp, görevden ayrı kalmanın üzüntüsünü ve ezikliğini yaşıyordu.

Malatya işçilerinin "Başkan"ı bugün aramızda yok. Ancak, unutulmaz yaşamı ve mücadelesi bizlere ışık tutmaya devam edecektir.

ÖZGÜR EMEKÇİ KADINLAR PLATFORMU OLARAK ARTIK ALANLARDAYIZ...

ÖZGÜR EMEKÇİ KADINLAR PLATFORMU

Özgür Emekçi Kadınlar Platformu olarak, dünyayı yaşanır hale getirmek özlemi, direnişi, dayanışması ve inancıyla merhaba diyoruz..

Dünyada yaşanan zulüm ve şiddet durmaksızın devam etmektedir. Kapitalizm her defasında yaşanan bu zulmü, savaş diye formüle edip üzerimize saldırmaktadır. Kuşkusuz biz kadınlar başta olmak üzere, çocuklarımızı, geleceğimizi umutlarımızı ve yaşama dair ne varsa hep hedef durumundayız.

Özgür Emekçi Kadınlar Platformu, Kapitalizme karşı mücadelesinde öncelikle kadın dayanışması ve erkek yoldaşlarla omuz omuza eşit, özgür zeminlerde buluşması olmazsa olmazlarından. Bu buluşmanın direnişle ve birlikte mücadeleyle büyüyebileceğinin pratikte göstermek, hepimizin sorumluluğunda olmalıdır. Zaman geçirmeden kapitalizme, sömürüye ve şiddete karşı, kadın dayanışması ve dayanışmaya destek veren duyarlı, yoldaş ve dostlarımızla sorumluluk bilinciyle mücadeleyi büyütüyoruz. Cinsel, sınıfsal, ve ulusal sömüre son şiarıyla, başta Kürdistan olmak üzere, dünyada vahşetin direniş, dayanışma ve kadınların mücadelecisi dayanışmasıyla son bulacağına olan inancımızla, umudumuzla ve direnişimizle alanlarda buluşmanın zamanıdır diyoruz.

ÖZGÜR EMEKÇİ KADINLAR PLATFORMU

DANS ETMEDİĞİM DEVRİM DEVRİM DEĞİLDİR!

Dilene kelepçe vurulmuş; dayatılan tek dil, tek millet ve din baskısı altında kendini var etmeye çalışan halkların kadınlarıdır.

Direnîşi çocuklarından miras alan.. ve çocukların çığlığına ses olmak için.. kırmızı gül ile meydan okuyan annelerin.. Namus ve töre ile öldürülen kadınların sesiyiz aynı zamanda..

Bedenleri sokak ortasında teşhir edilen kadınların çığlığıdır...

ve ülkesi dört parçaya bölünmekle yetinilmeyip her defasında katledilen bir halkın kendisiyiz..

Bizler doğup, büyümenin bile bir şans olduğu.. direnerek yaşama tutunan ve yaşamları yarıda kalan coğrafyanın kadınları olarak haykırıyoruz ki:

Feodaliteden kapitalist sisteme kadar dayatılan bütün koşullara resim, yazı, direniş ve mücadeleleriyle başkaldıran; baskının, zulmün karşısında ilk direnen kadınların direniş ve mücadeleleridir yolumuzu belirleyen: Newyorklu kadın dokuma işçilerinin, R.Lüksemburg, Kate Millet, N. Krupskaya, Rosa Parks, Mirabel Kardeşler, Döndü Türkmen, Beritan, Evrim Alataş, Frida Kahlo, Sakine Cansız ve Zarife'nin destanlaşan kavgalarıdır yolumuzu aydınlatan.

Kapitalizmin insanlığın varlığını tehdit ettiği ve bu tehdidin en çok kadınları hedef aldığı gerçeği önümüzde duruyor.

Yolumuz bu gerçeğin bilincinde olmanın verdiği bir mücadele yoludur aynı zamanda.

Dünyada yaşanan zulüm ve şiddet durmaksızın devam etmektedir.. Kapitalizm ve onun destekleyicileri, her defasında yaşanan bu zulmü, savaş diye formüle edip üzerimize saldırmaktadır. Bundandır ki.. başta biz kadınlar olmak üzere, çocuklarımız, geleceğimiz umutlarımız ve yaşama dair ne varsa hedef durumundayız.

Özgür Emekçi Kadınlar Platformu olarak, zulmün, şiddetin, sömürünün ve baskının olduğu her yerde devrimci sorumluluk bilinciyle dayanışmayı ve kadın dayanışması ile mücadeleyi büyötmek hedefindeyiz.

Cinsel, sınıfsal, ve ulusal sömürüye son şiarıyla.. başta Kürdistan olmak üzere, dünyada yaşatılan vahşetin; direniş, dayanışma ve mücadele ile son bulacağına inanmaktayız. Bu inancımız bütün alanlarda direniş ve mücadeleyi zorunlu hale getirmektedir.

Clara Zetkin der ki; "Yaşamın olduğu yerde savaşmak istiyorum"

Emma Goldman da, "Dans etmediğim devrim devrim değildir."

Simone de Beauvoir: "Söz konusu olan sistemdir ve talebimiz ancak radikal olabilir: hayatı değiştirmek."

diyerek yolumuza ışık olmaya devam ediyorlar...

Yaşamın bütün renkleriyle yaşanır hale getirmek.. ve bütün renkliliklerimizle insanca yaşamak adına alanlarda buluşalım diyoruz.. 04. 11. 2017

Özgür Emekçi Kadınlar Platformu

KENDİ GÜCÜNE GÜVENMEK

” 26 Eylül’de İsviçre Marksist – Leninist Örgütü ve Kürdistan Komünist Partisi (KKP) İsviçre Örgütü’nün düzenlediği ”Filipinler’deki insan hakları ihlalleri” ile ilgili toplantıya Filipinler Gabriela Kadın Hareketi’nden Melicon Anders konuşmacı olarak katıldı.

Filipinler’de örgütlenen GABRIELA KADIN HAREKETİ 200 değişik çevrenin biraraya gelmesinden oluşmuş. Onlar hem Filipinler’de hem de dünyanın birçok ülkesinde insan hakları ihlallerine karşı, kadınların aleyhine çıkartılan eşitsizlik yasalarına ve şiddete karşı, sürekli kötüleşen yaşam koşullarına karşı, kadın emeği sömürsüne karşı protestolar düzenliyorlar.

Melicon, ülkelerinde şiddetin artmasında Amerikan askerlerinin büyük rol oynadıklarını, şimdiye kadar başa gelen devlet başkanlarının hep Amerika’nın onayından geçtiğini, olası bir askeri darbeye karşı devlet başkanlarının hep askeriyenin sözüne kulak verdiklerini ve onların

yaptığı çoğu olaylara da göz yumduklarını belirtti.

Şimdiki devlet başkanı Duterte’nin seçimlerde halktan yana görüldüğünü ve ”halkın değişim isteklerine cevap vereceğim” vaadiyle başa geldiğini, ama seçildikten 3 ay sonra barış süreci görüşmelerini yarıda kestiğini, Duterte’nin göreve gelmesinden sonra ülkelerindeki şiddetin sürekli artarak devam ettiğini söyledi.

Melicon şöyle devam etti: ”Duterte geleneksel bir politikacı, elindeki kartları çok iyi oynuyor, Amerika’dan başka Rusya ve Çin’le de ilişkileri bulunuyor ve onların da desteğini alıyor. Bu desteği, Filipinler’deki yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalist ülkelerin şirketlerine peşkeş çekerek devam ettirmeye çalışıyor. Duterte’nin ”uyuşturucuya ve terörizme karşı mücadele” bahanesiyle, kadın haklarına ve insan haklarına karşı başlattığı savaş, yaklaşık 55.000 insanın yerini yurdunu terk etmesine, insan hakları savunucularının cezalandırılmasına ve ölümlerine, kadınların mülkiyet edinme haklarına set vuracak kararlar çıkartmasına neden oldu.

” Melicon kadınların yaşam koşulları hakkında yaptığı bilgilendirmede ise; Filipinlerde kadınlara daha çok sex objesi ve erkeğin mülkiyeti olarak bakıldığını, çoğu kadının kalifiyesiz eleman olarak çok kötü koşullarda çalıştırıldıklarını ve çalışma koşullarının sürekli zorlaştığını anlattı. Kadına yönelik şiddetin artarak çoğaldığını, her 35 dakikada bir kadının ya da çocuğun tecavüze ve tacize maruz kaldığını anlatan Melicon 2006 ile 2017 yılları arasında bu rakamın sürekli arttığından bahsetti. Erkek egemenliğini destekleyen yasaların çıkartıldığını ve kadınların mülkiyet edinebilme haklarının ellerinden alınmaya çalışıldığını anlatan Melicon, her 4 kadından birinin yoksul olduğunu, işsizliğin erkeklerde % 3,1 iken kadınlarda ise % 27.9 olduğunu söyledi.

Akademik kariyer yapan kadınların oranının çok olmadığını bildiren Melicon, kadınların daha çok üretim ve hizmet sektöründe çalıştıklarını, bu sektörlerde en iyi ücreti alanların ise bu sektörlerde çalışan kalifiye kadınlar olduğundan bahsetti. Filipinler Komünist Partisi'nin etkinliğinin fazla olduğundan da bahseden Melicon, partinin işçi sınıfı içerisinde örgütlenmeyi amaç edindiğini, fakat üyelerinin çoğunluğunun ise çiftçilerden oluştuğunu anlattı.

Komünist partisinin Mao gibi " Birleşik Halk Savaşı"ndan yana olduğunu, ve Filipinlerin ekonomisini güçlendirme politikalarını savunduğunu, bu politikaların da ancak barışla gelecek bir düzenle mümkün olacağını, komünist partinin etkin olduğu bölgelerde sorunlarını çözmek için halkın komünist partisine başvurduklarını, devlet mahkemelerine gitmediklerini söyledi.

İsviçre'de Birleşmiş Milletler yetkilileriyle görüşen Gabriela Kadın Hareketi heyeti; Birleşmiş Milletler'i Filipinler'de yaşanan insan hakları ihlalleri ile ilgili bilgilendirdiklerini, ama görüşmelerden çok beklentileri olmadığını, Amerika tarafından desteklenen bu kurumun Filipinler'den gelen bu tarz bilgileri dikkate almayabileceklerini belirtti.

Söyleşide Kürdistan Komünist Partisi'nin mesajını okuyan kadın arkadaşımız; Gabriela Kadın Hareketi nezdinde, dünyadaki bütün kadın mücadelelerini selamlarken, Güney Kürdistan'daki bağımsızlık referandumunun sonucunu sevice karşıladıklarını ve Kürdistan'ın diğer parçalarında da bağımsızlık mücadelelerinin ivme kazanması için Kürdistanlı komünistler olarak bizlere büyük görev düştüğünü bildirdi.

27. 09. 2017

Partiya Kominista Kurdistan İsviçre Kadın Örgütü

MÜFTÜLÜK YASASINA HAYIR

Derin Gür

17 Ekim'de Nüfus Hizmetleri Kanunu'nun 6. maddesinde yapılan değişiklikler mecliste AKP ve MHP oylarıyla kabul edildi.

İl ve ilçelerde müftülere nikâh yetkisi veren ve evde yapılan doğumların sözlü beyanını yeterli sayan düzenlemelere karşı muhalefet partileri ve kadın kurumları protesto eylemlerine başladılar.

Türkiye'nin birçok bölgesinde eyleme geçen kadınlar ; bu düzenlemelerin kadın mücadeleleri sonucunda kazanılan haklara ve lâik toplum değerlerine karşı bir saldırı olduğunu ve bu düzenlemeler meclisten geri çekilene kadar eylemlere devam edeceklerini bildirdiler.

Müftülere nikâh yetkisi ile ilgili bir açıklama yapan içişleri bakanı; devlet nezdinde halâ resmi nikâhın geçerli olduğunu, bu düzenlemenin sadece evlendirme işlemlerini kolaylaştıracağını ve amacının daha seri bir şekilde hizmet alımını sağlamak olduğunubelirtti.

Oysa kadın kurumları bunun böyle olmadığını ve bu düzenlemelerin kadınların

elinde bulunan hakların ellerinden alınmasıyla ilgili adımlardan ilki olduğunu ; şimdilik nikâh yetkisi verildiğini, ama bu adımı, ileriki aşamada boşanma ve miras hakkıyla ilgililiklerinin de müftülüklerle bırakılmasının izleyebileceğini ve böylelikle kadınların kazanılmış haklarının zamanla ellerinden geri alınabileceğini, diğer taraftan da nikâhı hangi memurun kıyacağına aile içinde karar verilmesinin kadınlar üzerinde yeni bir şiddetin ve baskının oluşmasına neden olacağını savunuyorlar.

Barolar Birliği Başkanı ise yaptığı açıklamada ; bu düzenlemelerin toplumda kutuplaşma yaratacağını "Müftüye nikâh kıydırmanın dindar, belediye memuruna nikâh kıydırmanın da dinsiz" olduğu önyargısı oluşacağını belirtti.

"EŞİT VE ÖZGÜR BİR HAYAT İÇİN BU YASALAR BÖYLE GEÇMEZ !"

Tasarının 5. maddesi ise "evde yapılan doğumlarda sözlü beyanın kabul edilmesi" ile ilgilidir. Kadın kurumları; bu düzenlemeyle, evde doğum yapan, istismara uğramış kız çocuklarının doğumlarının gizlenmesi amacı taşırken, bu maddeyle aynı zamanda 2016 yılında kadın kurumlarının protestoları sonucu geri çekilen "çocuk istismarını meşrulaştırma" yasaının farklı bir şekilde tekrar işleve konulduğunu söylediler. Çocuk istismarcıları bu yeni düzenlemelerle devlet eliyle teşvik edilirken, istismarcıların korunduğunu ve böylelikle istismarcıların tespit edilip haklarında dava açılmasının önüne geçileceğini belirterek "ÇOCUKLARIMIZI SİZLERE KIYDIRTMAYACAĞIZ" sloganlarıyla protestolara devam edeceklerini belirttiler.

21.10.2017

AVNİ GÖKOĞLU (REŞ) YOLDAŞ

KAVGAMIZDA YAŞIYOR

**SOSYALİZM
GEÇMİŞ DEĞİL,
GELECEK!**

EKİM 19 17
20 17

